

LO PEDRIS

45

octubre 2011

www.lopedris.com

Butlletí trimestral d'informació

VILAPLANA

Edita: **Lo Pedrís**

Redacció GRUP DE JOVES

Soraya Àvila
Mireia Ferré

Coordinació

Carme Abelló
Adela Blasi
Josep de Las Heras
Montse Ferré
Josep M. García
Hilari Juanpere
Lídia Juanpere
Jordi Mariné
Josep Mestre
Josep Pujals
Teresa Serra
Mei Salvat

Correcció

Dolors Joanpere
Francesc Mariné
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Col·laborador

Pep Pelat és Òscar
Aymamí

Prensa on-line

Raquel Virgili

Portada

Arnau Huguet Mariné

www.lopedris.com

Composició i Impressió

ebm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 2,50 Euros

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedrís no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles ni que s'hi identifiqui.

Annexe amb la revista aquest número:

*

Làmina de la fototeca de Vilaplana n. 31

*

Benvinguts a aquest número tan especial de *Lo Pedrís*!

Aquesta vegada hem estat els joves del poble els que ens hem posat les piles per presentar-vos una bona revista feta a la nostra. I aquí estem, disposats a fer-vos passar una bona estona; no només per les rialles que us trauran alguns articles, sinó també pels escrits literaris, científics i fins i tot esportistes, que ens han enviat.

Potser estareu pensant: "Què carai els hi ha passat pel cap als jòvens perquè ara s'hagin posat a fer una revista?" Doncs bé, per una senzilla raó: per treure a la llum una altra cara dels jòvens. Dels jòvens d'aquest poble i dels jòvens en general. Volem fer coses per Vilaplana i que la gent se n'adoni.

Volem que les coses que per nosaltres i per la resta de la gent són importants, es mantinguin vives. I volem fer de Vilaplana, un poble més viu.

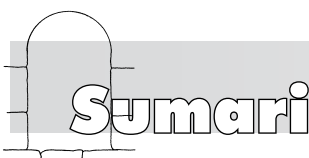
Tanmateix, sabem que per fer una revista no haurem canviat gaire les coses, però des del grup de Jòvens, ja fa temps que intentem fer activitats pels nens, re- viure tradicions perdudes, organitzar àpats col·lectius, ajudar en la preparació de la festa major...

I ens agradaria que de mica en mica la gent del poble ens veiés com un suport més, i no com un grup que només mira pels seus interessos.

Des de la reacció, volem agrair sincerament la seva ajuda al Josep Maria (Pitxi) i a totes les persones que han col·laborat per poder tirar aquest número endavant. I animem a tota la gent que no ha participat aquest cop, a participar en el proper!

Moltes gràcies

■ Soraya i Mireia

Editorial	2
Entrevista Josep Bigora actual president del grup de joves	3-4
Qüestionari jove	5
Qüestionari Lo Pedrís vs Lo Pedrís	6-9
Viatges	10-13
Una experiència al Congo	
La Ciutat que toca el cel	
Fregant els 3000	
Geologia La geologia de Vilaplana: El granit	14
Disseny Trosset de reflexió en disseny	15
Literatura	16 - 19
Història local De quinze en quinze	20
Animals domèstics Que cal tenir en compte per tenir un gos!	21
Notícies "Voluntariat per la llengua" es desplega per la comarca	21
Teatre	22
Esports 24 hores futbol sala Vilaplana	23
Triangulars d'estiu	24
Activitats	25 - 29
Jornades Culturals Vilaplana'11	
Cuina Llobarro al cava amb raïm	29
LA FRESCA	30-31

Per una errada en l'anterior número vam publicar que la làmina annexe amb la revista va ser la núm 31, i havia d'haver estat la núm 34. Disculpeu les molèsties.

Josep Bigorra

actual President del Grup de Joves

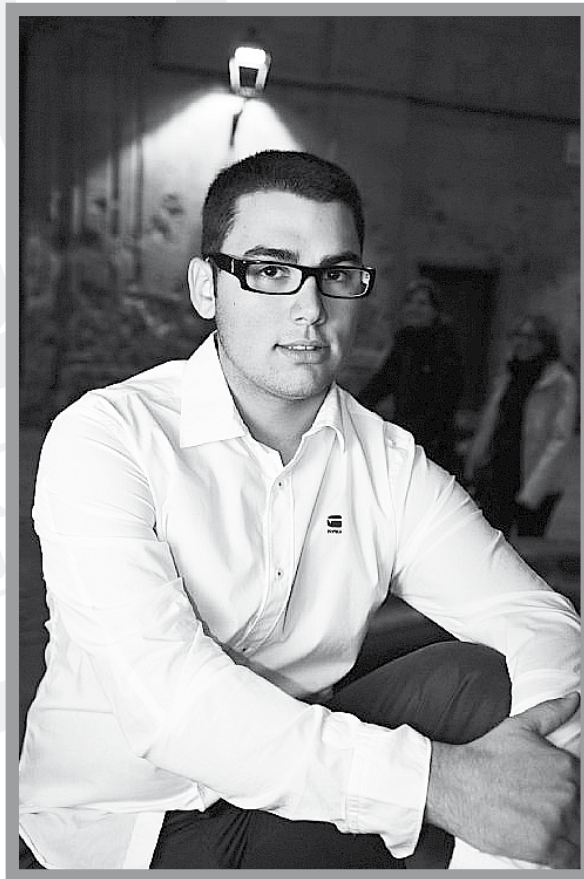
■ Mireia i Soraya

Quan fa que ets president del Grup de Jovens de Vilaplana?

Legalment des de fa ben poc, des de finals de juliol, quan la nova junta del Grup de Jovens vam decidir redactar uns nous estatuts i formalitzar-nos legalment com a associació, i així és, ara mateix podem dir que ja som oficialment i legalment una associació i tenim NIF propi. Tot i així, fa una mica més que sóc president, en una reunió mantinguda mesos abans vam decidir relançar el Grup de Jovens de Vilaplana i donar-li un nou impuls creant una nova junta i preparant noves i diverses activitats per fer durant l'any.

Com creus que ha evolucionat el grup des que ets president?

Potser l'evolució, o més ben dir els inicis del nou projecte comencen a principis de gener, recordo que estàvem veient un partit del Barça al Casal i estàvem amb la Soraya i la Mireia i em van parlar de l'esquiada jove, em van dir que en teoria i volien anar amb el grup de Jovens però que encara no s'havia mirat res. Llavors vam decidir que buscaríem dates i muntaríem l'esquiada pels joves que vulguessin. Les coses van tirar endavant i el segon cap de setmana de febrer gairebé 30 joves de Vilaplana sortíem en autobús des de Vilaplana en direcció al Pallars Sobirà, va ser un cap de setmana molt divertit i on tots ens ho vam passar molt bé. A partir d'aquí, i en les posteriors reunions que vam anar tenint em van proposar com a president, i ho vaig acceptar. Vam seguir treballant per tenir uns estatuts per poder presentar-los abans de l'agost i registrar-nos com a entitat. A més, a part de la part burocràtica també hem fet diverses activitats com la calçotada jove, la macarronada,

“El Grup de Jovens no només té com a únic objectiu els joves sinó també volem fer activitats per totes les edats”

el taller de mones, anar a buscar la flama del Canigó. Poc a poc anem fent més coses i tot va evolucionant.

Com funciona el Grup de Jovens i quines intencions té cara al poble i cara el grup?

El grup de joves és un grup obert, a la junta s'hi va posar qui va voler, amb el compromís de col·laborar i ajudar en la mesura del que fos possible. Ens reunim quan podem i tenim una pàgina interna al Facebook per anar tractant

els temes que sorgeixen. Les intencions que tenim es basen en aglutinar el jove i fer sentir que aquest grup és de tots, no només dels que som a la junta. El Grup de Jovens no només té com a únic objectiu els joves sinó també volem fer activitats per totes les edats, però temps al temps. Volem que els vilaplans i vilaplanenques se sentin orgullosos dels joves del nostre poble.

Quins són els objectius del Grup de Jovens de Vilaplana?

Els nostres objectius són promoció d'activitats de lleure, culturals, educatives entre els més petits, joves i amb tota la població en general. Fomentar la relació i interacció entre els diferents grups de joves del poble. Potenciar la relació entre els joves i les diferents entitats de la població i de la zona; així com també entre les diferents administracions. Recuperar festes i cultura popular de la població perdudes i participar d'una forma més activa i organitzada en les diferents activitats de la població.

Qui pot formar part d'aquest grup?

Com ja he dit abans, el Grup de Jovens de Vilaplana és un grup obert, i per tant, tothom pot formar-ne part. Tot i això els nostres estatuts assenyalen que només es podran fer socis les persones d'edats compreses entre els 14 i els 30 anys. Els menors de 14 i els majors de 30 hi poden pertànyer amb veu però sense vot. En els càrrecs directius els majors de 30 anys poden continuar sent socis fins que finalitzi el seu mandat.

Com és la relació amb l'ajuntament?

La relació amb l'Ajuntament i amb el regidor de joventut és molt bona. L'Ajuntament sempre ens ha posat facilitats a l'hora de desenvolupar la nostra activitat i aquest fet s'ha d'agrair. Igualment amb el local, que ens va habilitar i cedir l'Ajuntament des de l'any 2007, un local totalment equipat i de gairebé 90 metres quadrats. Sincerament, crec que podem estar molt contents de l'acció feta en l'àrea de joventut per part de l'Ajuntament de Vilaplana.

Quin futur li espera al local?

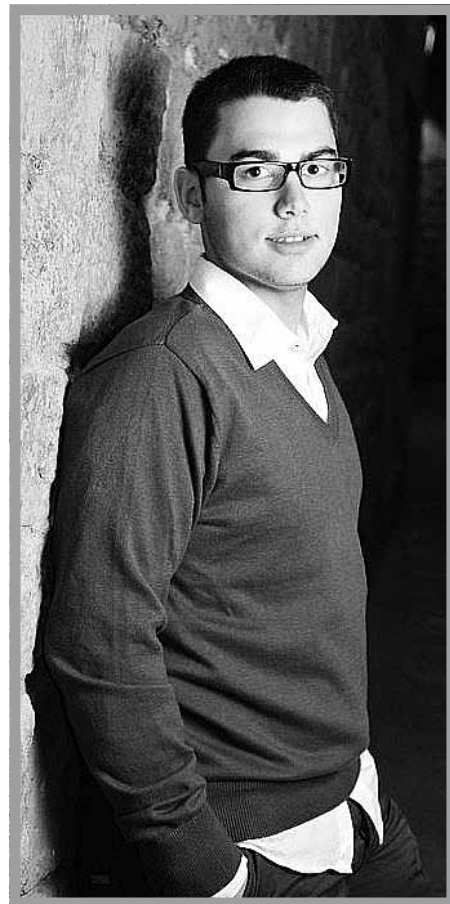
Com ja he dit, el local està cedit per l'Ajuntament amb la voluntat que el gaudeixin tots els joves de Vilaplana i mentre l'Ajuntament no ens digui el contrari el seguirem utilitzant com a seu de l'entitat. Els primers anys se'n va fer un mal ús del local i es va deteriorar molt ràpidament. Últimament com hauré pogut veure això ha canviat i estem treballant per millorar-ho. El local ha de servir perquè els joves hi puguin passar una estona tots junts i per això l'estem adequant a les nostres necessitats. Avui en dia tenim una zona de sofàs, per parlar, jugar a cartes, etc. I la sala de dins hi tenim la televisió i un home cinema que hi hem instal·lat no fa gaire amb els

nostres propis recursos. Durant aquest hivern esperem poder comprar un projector i poder projectar setmanalment una pel·lícula, o poder veure la tele en pantalla gegant.

Creus que es podrà mai arribar a tenir l'organització d'altres pobles veïns com ara l'Aleixar?

No ho sé, la nostra intenció no ha de basar-se en ser com aquells ni com els altres. Tot i això s'ha de reconèixer la gran tasca que han fet tant la Colla de Joves de l'Aleixar com l'Associació de Joves Milubis de Maspujols en els seus respectius pobles, els primers organitzant esplèndidament des de fa molts anys les 24 hores de l'Aleixar, fet que suposa una gran font d'ingressos per a l'entitat que els permet fer concerts com el dels Amics de les Arts ara fa dos estius. A tothom li sonarà també l'After-sun de Maspujols, un festival de música electrònica que s'organitza des de fa 8 anys i que compta l'assistència amb milers de persones, aquest any gairebé 5000 persones en un festival on s'abocuen tots els joves perquè tot surti bé.

Amb això no estic dient que a Vilaplana també hàgim de fer les 24h i un aftersun, però sí que hem d'aprendre a col·laborar en els esdeveniments que s'organitzen des del Grup de Jovens i que serveixen com a font d'ingressos per a futures actuacions o activitats. De la franja dels 14 als 30 hi ha més de 80

“jovens” empadronats a Vilaplana, per tant tenim temps per organitzar-nos correctament i construir un Grup de Jovens que tingui una solidesa estable entre diferents generacions.

Servei Oficial:
Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers
Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - PLAQUES SOLARS

C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

**P
L
A
C
I
T**

- ELECTRICITAT
- FONTANERIA
- CALEFACCIÓ
- GAS

Mas del Aleu, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649 200 747 - 977 816 116

**Grup de teatre
de Vilaplana**

Questionari jove

Josep Bigorra Llauredó

- 1.- Sí
- 2.- A la Universitat Autònoma de Barcelona a Cerdanyola del Vallès
- 3.- Jo tenia clar que volia estudiar Ciència Política i Gestió Pública, i com que a la URV no fan aquest grau vaig haver de decidir en quina Universitat de "fora de casa" volia anar, la veritat és que m'era igual anar a Barcelona o Cerdanyola.
- 4.- Sí, era el que jo havia decidit, per tant no va ser difícil.
- 5.- No hi va haver cap gran reacció ja que en tot moment sabien el que jo volia fer, no va ser cap sorpresa.
- 6.- Ara és estiu i com a Vilaplana enlloc! Però si, marxar a viure fora comporta haver-te d'espavilar, fer-te el menjar de cada dia, les feines de casa, etc. Això ja t'ho esperes i, a part de la primera setmana, que aterres a un lloc que no coneixes res ni ningú, i es fa difícil, a partir de la segona és diferent, comences a conèixer companys de classe i et vas situant...

7.- Molt! El que m'ha costat més és haver de marxar els diumenges a la tarda quan veus que els amics de Vilaplana van al cine a veure alguna pel·lícula o al Casal a veure el Barça i a tu, en canvi, t'esperen 2 hores de tren, sempre que tot vagi bé. Només esperes que passi la setmana per tornar a Vilaplana i estar amb els amics. No és que a Cerdanyola no s'hi estigui bé, però la tranquil·litat i els amics de Vilaplana no es troben en cap lloc més!

OCTUBRE 2011

Estudiar a fora

■ Mireia i Soraya

- 1.- Estudies fora?
- 2.- On?
- 3.- Quins factors van influir en la teva decisió?
- 4.- Des d'un primer moment et vas fer a la idea?
- 5.- Com van reaccionar els teus familiars?
- 6.- Ara que ho estàs vivint, era el que t'esperaves?
- 7.- Trobes a faltar l'ambient que hi ha al poble?

Otger Marçal

- 1.- Sí
- 2.- Lleida
- 3.- No tenia facultat a la URV
- 4.- Sí, ja ho tenia assumit
- 5.- També ho tenien assumit
- 6.- Sí, quan tens clara una cosa amb tant temps d'antelació, et fas a la idea del que convingui.
- 7.- Està clar, estant a fora mai tindrà tot el que puc trobar a vilaplana.

Josep Carles Alventosa Mora

- 1.- Sí
- 2.- A la Universitat de Barcelona
- 3.- Tan bon punt vaig començar el batxillerat ja tenia bastant clar que volia anar a estudiar fora de Reus, no per un menyspreu a la universitat Rovira i Virgili, sinó simplement perquè volia conèixer gent nova, moure'm en diferents ambients i donar una visió diferent i, en cert sentit, més global als meus estudis.
- 4.- Sí, en cap moment em va costar i sempre vaig assimilar la idea amb total naturalitat.
- 5.- Bé, ells ho tenien tant assimilat com jo, no crec que hi haguessin grans reaccions dintre dels membres de la família.
- 6.- Bé, realment no m'esperava grans canvis en la meua vida i, òbviament, la meua rutina tampoc és tan diferent de la que vivia a Reus. Està clar que en alguns aspectes, Barcelona és molt diferent, especialment en el seu ritme frenètic de viure, però en molts d'altres és igual que les altres ciutats. I com tots els llocs, els primers dies són estranys, especialment sinó coneixes ningú, però ràpidament t'adaptes a la ciutat i al seu ritme de vida.

7.- Relativament. Jo, al poble, la veritat és que només hi vaig durant l'estiu i alguns cap de setmana a l'hivern, per aquest motiu seria molt hipòcrita dir que trobo molt a faltar el poble, ja que aquesta rutina de només pujar els caps de setmana, la intento seguir mantenint durant la meua estança a Barcelona. Per aquest motiu, no és que trobi a faltar el poble en excés durant la setmana.

■ Mireia Ferré Mateu

Aquesta revista número 45 de Lo Pedrís, l'hem dut a terme els joves de Vilaplana. Ha estat una proposta de la Redacció, i nosaltres hem respost positivament a la seva petició.

És per això que hem pensat que no hi pot faltar un article que vagi dirigit a ells, ja que porten anys treballant per la revista del poble de Vilaplana. I pensem que es mereixen ocupar un lloc a "la nostra" revista.

- 1.- Com és que vau pensar en la idea que els joves podríem fer una revista única i exclusiva?**
- 2.- Per a nosaltres és una oportunitat per demostrar al poble el treball que estem fent com a joves vilaplanencs. També és un moment que estem consolidats com a grup, uns s'han afegit a la Junta del Casal, altres han planejat activitats amb els petits del poble, el futbol... Penseu que ens trobem en un bon moment?**
- 3.- Quines semblances i diferències podríem constatar entre els joves d'ara i els joves de la vostra quinta?**
- 4.- Què creieu que pot oferir el poble al jovent i el jovent al poble?**
- 5.- Com veieu el futur del jovent a Vilaplana?**

La Teresa

1.- La idea bàsica és oferir-vos aquest portal i fer quelcom que arriba a tot el poble, sense tenir a ningú mirant-vos per sobre l'espatlla, vigilant el que feu. Sabíem que podíeu prendre la iniciativa i no només fer les dues o tres tasques que us podem demanar per favor i si us plau, i que de vegades, ni tant sols us venen massa de gust. I es clar, com no, perquè hi agafeu el gustet i us puguem començar a passar el testimoni.

2.- Crec que us trobeu en un moment complicat, però no deixeu passar l'oportunitat! Feia una temporada massa llarga que, deixeu que us ho digui, els joves estaven massa "apoltronats". Un poble és viu si els joves són actius.

3.- La diferència principal penso, és que nosaltres segurament necessitàvem menys estímuls per passar-nos-ho bé. Veníem de tenir molt poc i cada petita cosa que aconseguíem era una gran fita. Tot canviava i els canvis eren molt radicals. A la nostra generació es van trencar amb molts costums i idees molt establertes que es donaven per inamovibles.

Ara teniu quasi tot el que demaneu i teniu diners per fer i aconseguir els vostres objectius. Això fa que potser no us sigui massa fàcil entusiasmar-vos amb coses senzilles, per tal que agradin a tothom.

4.- El jovent, al poble, podeu oferir molt, només que us poseu una mica, tant sols, a la pell dels vostres pares i avis. Veureu que demanen poc. Només que el poble respiri i bategui. Si el jovent és actiu, el poble segueix, agraït.

Si això s'aconsegueix, el poble ho dona tot, no en tingueu cap dubte !

5.- El futur del jovent el veig amb prou salut sempre que feu servir la ima-

ginació i no penseu que amb diners tot es soluciona.

6.- Doncs a partir d'aquest número potser una mica millor, si aconseguim que la mitjana d'edat de La Redacció baixi dels 50 anys als 25 o 30. Què en dieu?

Josep de Las Heras Juanpere

1.- Des de fa molt de temps, hem tingut ganes que els joves participéssiu a la revista. Estem convençuts que sou vàlids i teniu capacitats per tirar-la endavant. Cal dir també, que la necessitat que els joves hi participin és que volem que la revista no quedi anacrònica i superada pels nous temps.

2.- Aquest és el vostre moment, i si és un bon moment, això ho decidireu vosaltres amb les vostres accions. Ara hi ha una colla de joves al poble, que té molta embranzida i està molt motivada per augmentar les iniciatives juvenils.

3.- Tots els joves són iguals en tots els temps, el que ens diferencia són les circumstàncies i l'època que ens toca viure.

4.- El poble us pot oferir una manera de veure la vida i la societat diferent a les grans ciutats. Vosaltres ofereu al poble la possibilitat de continuar sent-ho. Sou el seu futur.

5.- El futur del jovent a Vilaplana és ple d'esperances i de noves il·lusions. No afluïxeu.

6.- Lo Pedrís del futur i el futur de Lo Pedrís sou vosaltres. Espero que aquest sigui el primer número d'una revista més jove. Hi voleu participar d'aquest nou Lo Pedrís futur?

Lo Pedrís vs Lo Pedrís

Mei Salvat

Jordi Mariné

Montse Ferré

1.- Sempre hem tingut ganes que hi col·laboréssiu, no en podíeu estar al marge. Però el fet que penséssim que podia sortir-ne tota una revista va ser perquè el Pitxi hi creia.

2.- El moment és únic, com ho són tots els moments. El que sí que puc dir és que trobo que sou força actius, que feu molt de goig i que per a mi sou els millors.

3.- D'una banda ser jove porta implícit tota una sèrie de formes de comportament que no varien amb el temps. En són exemple aquestes paraules de Plató: -Què els passa als nostres joves? No respecten a la gent gran, desobeeixen als seus pares. Ignoren les lleis. La seva moralitat decau. Què serà d'ells?

D'altra banda les diferències són moltes. Se m'acut per exemple que no teníem mòbils, ni ordinadors, i que a les carreteres no hi circulaven tants cotxes ni a tanta velocitat.

4.- No ho sé, confio sorprendre'm.

5.- En un futur els joves us fareu grans, i nosaltres vells. No en tinc més visió.

6.- Veient com us hi heu implicat el jovent, tot fa pensar en una salut excel·lent i una llarga vida.

1. Tot va ser cosa del Pitxi. Ell ja feia temps que tenia aquesta idea de fer un monogràfic amb els joves.

2. Sí, en realitat crec que esteu en un bon moment i en plena forma. Feia temps que no es veia una joventut tant involucrada amb les activitats del poble.

3. El fet de de ser jove no canvia ni amb els temps ni amb les generacions. El que canvia són les circumstàncies que envolten aquesta joventut. Els joves d'avui a diferència de nosaltres tenen moltes més facilitats per estudiar, formar-se, comunicar-se, viatjar etc.

4. Crec que el jovent ja ofereix tot el que té i donen molta activitat al poble, però el poble de vegades és poc participatiu i té poca tolerància i comprensió amb la seva manera d'actuar.

5. Això del futur del jovent és relatiu donat que sempre hi ha noves generacions que empenyen pel darrera. La gràcia estar en ser participatiu i fer poble, sigui quina sigui l'edat que tinguis. Això manté l'esperit jove de les persones.

6. Amb aquests onze anys d'existència, Lo Pedrís ja s'ha fet un lloc i està plenament integrat en l'organigrama social i cultural del poble. Per tant, em sembla que encara té molt de futur i molta feina a fer. Encara que no aniria gens malament que alguns d'aquests joves tant actius li donessin un nou impuls.

1. Una revista, una mitjà de comunicació d'un poble, d'un grup, per tal que sigui viva i representativa de veritat, ha de representar a tots els sectors.

Això, fins ara, no passava o poc. Els joves del poble no participaven a l'equip de redacció, i amb comptades ocasions aportaven els seus articles per a la seva publicació.

Aquesta, doncs, és una bona oportunitat per capgirar aquesta roda, i que efectivament la revista sigui de tots, que és el que és.

2. Segurament, tal i com comenteu, aquest és un bon moment pels joves vilaplanencs. De fet, no recordo els últims anys la participació dels joves en tantes activitats.

3. Em sembla que no hi han tantes diferències entre els joves, el que han canviat són les circumstàncies, l'entorn en el qual ens movem: els sistemes de relació, les xarxes socials, les activitats d'oci a les quals ara es pot tenir accés... També podríem dir que ara hi ha molta més llibertat per accedir més aviat a moltes més coses ...

4. Veig més la pregunta com que pot aportar el jovent a un poble com Vilaplana...

5. El futur el veig engrescador, amb gent com vosaltres, no podria ser d'una altra manera...

6. I Lo Pedrís? Doncs potser vosaltres formeu part de la resposta, ens hi voleu acompanyar en aquest futur ?

C. Casal, 3 - Tel. 977 815 652 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

Pitxi

1.- En primer lloc, perquè crec que és fonamental per la bona salut d'un poble obrir les portes a la veu, a les idees i a la participació dels seus joves. També pel fet de que, com a redacció, durant els seus onze anys de vida, no hem acabat de trobar la forma, el compromís, ni tampoc prou punts d'encontre, ni suficients estímuls perquè participeu de forma activa d'aquest ampli projecte cultural del poble, que pretén ser la revista, i que us l'hàgiu sentit com a pròpia.

D'altra banda, perquè de vegades és molt saludable i necessari deixar anar el timó del vaixell cultural que intentem dirigir tan bé com sabem i podem i que d'altres persones, en aquest cas concret el jovent de Vilaplana, sigueu els protagonistes que guieu i exploreu els camins que lliurement decidiu, i així mostrar-lo als vostres lectors. I ho dic, perquè de vegades nosaltres els adults, encara que sigui per ajudar i per fi de bé, interferim com una pesada llosa en la vostra manera de veure, viure i entendre el món que percebeu, ja que generalment aquesta meravellosa i complexa etapa de la joventut aporta una mirada més fresca i trencadora, o com a mínim, ben diferent a la nostra.

Per tot això, vam creure que seria molt positiu i renovador per Lo Pedrés

que us agafeu la llibertat i responsabilitat de fer la revista com realment us vingui de gust.

2.- I tant que sí... ja que a través de la revista no tan sols podeu mostrar el que feu, el que us mou, així com explicar quines són les vostres inquietuds, de dir el que penseu i de com voleu expressar-ho... sinó a més a més, a través de la lletra impresa d'aquesta revista, teniu una forma de preservar-ho del pas del temps, ja que quan passin els anys i ja no sigueu tan joves com ara, podreu tornar a reviure-ho de nou.

3.- En quant a la meua etapa juvenil a Vilaplana, us estic parlant de finals dels 70 i principis del 80, considero que hi podríem trobar certes similituds en quant l'empenta, l'energia, la implicació i les ganes de participar en les coses públiques que mostreu i que irradieu bona part del grup de joves actuals.

Respecte a les diferències, crec que a la nostra joventut li va tocar viure una etapa de grans canvis en què vam lluitar amb totes les nostres forces per aconseguir guanyar més drets i llibertats polítiques, socials, educatives, associatives, ideològiques i de forma de participar en una societat immobiliària i tancada d'un país retrògrad i obscurantista en el que vivíem. També hi havia més divisions internes i més radicalisme entre els joves en quant a les idees i a la forma de veure i viure el món.

4.- Penso que una cosa va lligada indefectiblement a l'altra. El poble sense vosaltres no pot tenir cap esperança de vida futura i vosaltres, els joves, si no viviu i no participeu a la vostra manera amb i per les coses del poble, aquest pot quedar tan adormit i anorreat que algun dia serà molt difícil tornar-lo a despertar, no tan sols per a vosaltres, sinó pels vostres futurs fills. En quant a què podem oferir-nos els uns als altres de forma recíproca, no sabia que dir-

vos. Però, per citar uns tòpics, el jove poden aportar al seu poble empenta, il·lusió, creativitat, transgressió i el poble pot donar-vos caliu, experiència, suport, generositat...

5.- La veritat no sabia que dir-vos ja que no tinc gaire mentalitat d'augmentar per imaginar o preveure què passarà en un futur, ni que sigui a curt termini. Crec, i així ho desitjo, que si seguiu amb aquesta empenta actual, unitat i bon rotllo entre vosaltres, tot i les normals picabaralles i diferències entre uns i altres, teniu com a grup o col·lectiu de joves de Vilaplana corda per anys, la qual cosa serà molt positiva per dinamitzar, revitalitzar i consolidar la vida associativa i cultural del nostre poble.

Tot i així, i agafant el futur d'aquesta generació actual de joves del país en general, sóc de l'opinió que no ho tindreu gens fàcil, ja que a nivell econòmic, social, educatiu i de mercat laboral aquesta societat de consum i del benestar està en profunda i alarmant decadència. I això penso que es deu, en gran mesura, a que ens ha mancat en línies generals més justícia social i més integritat moral d'aquesta societat actual, i sobretot i en gran mesura, també a la indolència i fraudulenta gestió de bona part dels nostres governants.

6.- De nou, i si us he de ser sincer no us ho sabia dir. Opino que hauríem de trobar nova gent de qualsevol edat que s'impliqui amb l'equip de redacció i pugui dir i fer la seva. Evidentment, seria de gran ajut la vostra participació i una forma d'assegurar i consolidar el futur de la revista. De moment, aquest número que heu dut a terme ja és un gran pas. I des d'aquí, us agraeixo públicament el vostre esforç i dedicació.

AGR BOTIGA

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb D.O. Gran varietat de fruits secs.
A més productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

C/ de Guardiola, 58
43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels. oficina:
977 815 584 - 977 815 105

Pep Mestre

1.- Des de l'Equip de Redacció sempre hem intentat anar una mica en contra (i, malauradament massa vegades, a remolc) de la reticència que hem vingut detectant amb les col·laboracions a la revista. Per això aquest ha estat sempre un dels plantejaments principals per mirar d'accedir a noves formes i amplituds de mires.

2.- Mireu, el Jovent, com a estat vital, no té edat ni data de caducitat. Els enrocaments apareixen quan s'hi barreja l'explosió de vitalitat del moment, propi de l'edat. D'aquest còctel en queda un refregit que acostuma a donar poc valor als resultats que se'n desprenen. Només un acte de confiança i, al mateix temps, de despreniment pot fer que qualsevol moment pugui esdevenir un bon moment.

3.- Jo, a la vostra edat, he fet com la majoria. De vegades menys i d'altres més. D'algunes me'n sento clarament orgullós i d'altres no.

La meua generació ha marcat el començament de la fi de l'escassetat; ha cohabitat amb el fet de ser la primera teleaddicta (amb dos canals de televisió!) i, al mateix temps, ser més al carrer que a casa. Mentre que ara, pel fet de tenir-ho tot abans de demanar-ho, fa que sortiu menys de davant els ordinadors, mòbils o vídeoconsoles i que sembla més monjos/es de clausura que una altra cosa.

De totes maneres, pensar en diferències crec que és un error. A cada moment o època hi ha un entorn diferent.

4.- L'intercanvi que proposeu és massa desigual. Penseu que sempre podeu donar més vosaltres, només així pot moure's l'engranatge social. Mai es fa prou, sempre ens hem de preguntar que es pot fer més o millor.

5.- El jovent o la joventut no s'acabarà mai. Per tant, sempre podem confiar que hi serà. Sempre és un bon moment per ser jove!

6.- Bé.

De vegades em pregunto què ha fet que em mantingui a Lo Pedrís, i la veritat és que mai he acabat de trobar-ne resposta... No em considero ni necessari ni suficient dins de l'equip i, amb més baixos que alts, sempre hi he trobat un cert plaer en la minsa contribució que hi aporto. Mola!

No obstant, això no em distreu de pensar en el què us heu estat perdent aquests anys tots vosaltres (joves i no tan joves!) que encara no heu fet cap (o alguna) aportació a Lo Pedrís!

Entrevistem a

Carme Abelló Bonet

(Carmeta)

membre de l'equip de redacció

■ Mireia Ferré Mateu

Des de la jove redacció, hem decidit fer una entrevista a Carme Abelló Bonet, un clar exemple de la dinàmica i la regularitat de Lo Pedrís. Ella és l'encarregada d'informar el poble de les diferents activitats que es duen a terme a la llar de jubilats de Vilaplana. Per tant, tenim unes quantes preguntes per a vostè:

Li suposa un treball molt feixuc tindre preparat un text descriptiu per a cada número que surt de la revista?

No, es tracta d'una aportació molt senzilla. Tan sols he de tenir un esborrany amb totes les activitats que hem fet en aquell trimestre.

Li agrada l'aportació que fa a aquesta revista?

Sí, m'agrada, però es molt poca la meua aportació ja que tots els altres ho fan a través de l'ordinador i jo d'això, ara per ara, no n'entenc.

Com a membre de Lo Pedrís, què en pensa d'aquesta nova proposta referent als joves i la nova edició elaborada per ells?

Penso que ha estat molt encertada perquè hem de dir la veritat, i és que els joves no hi participaven gaire i així, d'aquesta manera, donant-los la oportunitat de fer-la ells, al seu gust, fora molt d'agrar que fessin un canvi i ens ajudessin per poder tenir una revista més participativa de cara al jovent.

Si pogués intervenir a la revista amb un article de lliure elecció, de què parlaries?

Tal vegada m'agradaria fer un resum d'alguns partits del Barça, cosa que a mi m'apassiona molt. Com que hi ha molts partits que no els puc veure a casa, a través de Catalunya Radio puc seguir-los, cosa que també m'agrada molt. Però la veritat, he de dir, que si el fan al Casal, no dubto en baixar i veure que sóc la més vella, però això a mi no m'importa, el que m'agrada és disfrutar de les victòries del Barça. Trobo que allí, acompanyada de tota la gent, es disfruta molt. Ara bé, he de confessar que algunes paraules em sonen malament (riu).

Per acabar, què recomanaries als joves?

Que no sols fos aquesta revista que han fet al seu gust, sinó que com ja he dit abans, que hi participessin sempre.

Trobo que ara els joves, des d'una edat fins a una mica més madurs, fan bastantes coses i col·laboren en conjunt, i penso que això està molt bé, però sempre podríem demanar una mica més de millora.

Una experiència al Congo

■ Berta Correig Fraga

Diu que per conèixer el món real has d'anar a l'Àfrica. Però no al Marroc o a Egipte, no. A l'Àfrica subsahariana.

Era 29 de juliol de 2011 i a les 8 del matí sortia el nostre vol de Barcelona cap a Brussel·les i després de Brussel·les a Kinshasa, la capital de la República Democràtica del Congo.

Era la primera vegada que anava a l'Àfrica i estava expectant, ansiosa però també nerviosa per veure què m'hi trobaria. Sabia que la meva tieta, que fa 40 anys que viu al Congo, ens estaria esperant a l'arribada i això em tranquil·litava una mica.

Després d'un total d'onze hores de vol els meus pares i jo vam arribar al Congo. Era de nit i no em vaig poder fer una idea total del que suposava trepitjar l'Àfrica, però sí una idea parcial. Recordo que hi havia molta gent a l'arribada, tot es veia ple de pols perquè les carreteres estaven fetes de sorra i tothom anava amunt i avall. De seguida ens vam trobar la meva tieta i vam anar amb cotxe fins a Mpassa, un barri dels afores de Kinshasa. Per sort allí a més de la llengua pròpia (Lingala) també parlen francès!

La meva tieta és missionera al Congo i té una associació anomenada Ekolo ya Bondeko (Poble de la fraternitat) on acullen nenes del carrer abandonades i rebutjades per les seves famílies (cosa molt freqüent a l'Àfrica a causa de la importància de les supersticions i la brujeria). Doncs bé, a la casa d'acollida de Mpassa va ser on vaig veure l'indret que m'envoltava. Les cases del barri eren fetes de pedra i en un espai de 20 metres quadrats hi podien viure tranquil·lament

dues famílies. Ara bé, la majoria de cases estaven fetes de xapa i materials recollits del carrer posats de manera que semblés un habitatge. La gent era molt, molt pobra però era la gent més amable que he conegut mai. Són famílies que no tenen res i t'ho ofereixen tot. I aquesta és la primera impressió que t'endús de l'Àfrica.

A Mpassa vam conèixer les nenes que estan a la casa d'acollida. L'objectiu de tot plegat és reinserir-les a les seves famílies però no és gens fàcil. S'ha de dialogar molt amb els pares i és feina d'anys. Les nenes eren molt simpàtiques. Al principi una mica tímides però de seguida es van fer amb nosaltres. Són molt carinyoses i sempre volien que jugués amb elles, si més no, que estés per elles. Per ells el temps passa diferent, no tenen rellotge i no s'avorreixen mai. Sempre troben alguna cosa amb què jugar o alguna cosa per fer.

Tres dies més tard vam anar al centre de Kinshasa a casa la meva tieta i el que vaig veure no ho oblidaré mai. De fet, no es pot explicar amb paraules però ho intentaré. Imagineu-vos un

carrer de sorra, ple de plàstics i brutícia per tot arreu, els cotxes més vells que us podeu imaginar amb gent al damunt, gent traient el cos per la finestra, gent pujant-hi darrera, gent, gent per tot arreu. Tota la gent amb un rumb definit i caminant. Passant per davant dels cotxes, esquivant-los. Parades de menjar al costat de la carretera exposat a tota al pol·lució i amb tanta pols que no pots baixar les finestres del cotxe, doncs bé, això és Kinshasa, la capital del país més ric del món en matèries primeres. Estrany, no?

Un cop vam haver passat 2 dies a la capital vam agafar una avioneta per anar a Inongo, un poble que està al mig de la selva, a uns 700 km al nord-est de Kinshasa.

Inongo està al costat del llac Mai-Ndombe (en Lingala vol dir Aigua Negra) i vam fer ex-

cursions per poblats que vivien al costat del llac. Va ser allí on vam estar més en contacte amb la gent nativa. Quan vam arribar a un poblat que es diu Ndango-Manga tots els nens i joves del poble ens vam seguir perquè erem l'atracció ja que hi havia nens que no havien vist mai un blanc. Quan m'hi acostava s'apartaven i tenien por!

La veritat, però, és que vam estar molt ben acollits a tot arreu i la gent ens va ajudar i ens oferien tot el que podien.

Sempre he sentit a dir que els somriures d'aquests nens són diferents, i és veritat; els nens en aquells poblats eren molt pobres però sempre estaven contents i cantaven i ballaven. Un altre dia vam anar a un poblat que es diu Selengue i allí uns dos-cents nens es van posar al meu voltant cantant i ballant sense preocupacions; viuen d'una altra manera, sense rellotges ni agenda.

El viatge va durar un total de 15 dies on vam poder gaudir de la bellesa de la selva, de l'amabilitat i generositat de la gent i de la felicitat de tots els nens.

La Ciutat que toca el cel

■ Mar Joanpere Foraster

“Entre teles de tons vius s’amaguen els rostres feixucs de mils de dones. Amb el pas lent i l’aire escàs avancen en el temps com si d’una nova quotidianitat es tractés. Infants sense rostre intercanvien caramels per passatges de vida entre turistes badoqs que s’esforcen per obviar la tendresa obscura d’uns altres ulls.

Cada instant sembla calculat. La monumentalitat dels inques es fa palpable a cada paraula però, malauradament queda lluny de tota acció i manera de fer.

Grans estructures fortifiquen la Ciutat que toca el cel, parets mil·lenàries ens descriuen un passat grandiloqüent teixit amb voluntat i intel·ligència.

Un canvi polític es fa palpable, la ciutat i el país s’armen d’esperança, com

tantes d’altres vegades que aquest continent ha mantingut el canvi com a motor d’avenç.

L’obscuritat de la nit encén les festes que commemoren l’edificació del Machu Picchu, la pirotècnia s’alça al ritme lent dels seus llançadors, feixugament il·lumina el cel entre danses i alegria marcades al compàs de les músiques de bandes policials.

Les escoles tanquen a les dues. Les criatures en surten disposades a trobar la meravella més preuada entre les llambordes dels carrers, sustentant rere uns ulls de vidre l’amargor d’esdevenir adults en temps d’infantesa.”

Fragment del recull:
La Ciutat que toca el cel.

Perú, Cuzco estiu 2011

Cada instant a l’altra banda de l’hemisferi, on res no té més valor que un bon plat a taula, es converteix en una classe magistral d’universitat. Tal com afirmava Maxim Gorki a “Les meves universitats”. Lliçons carregades de valors, sentiment i sobretot humanitat. Talment com si els somriures ens capgessin la freqüent frivolitat del nostre fer.

Tal com afirmà Ernesto Che Guevara després del seu viatge per llatinoamèrica: “Deix que el món et canviï i tu podràs canviar el món”.

Us regalo part del meu relat personal per tal de convidar-vos a passejar per la Ciutat que toca el cel, com tants d’altres racons que encara amaguen històries carregades de lluita i esperança. Racons dels quals encara hem d’aprendre que la màgia de cada somriure és una nova actitud davant la vida.

“Cadascun dels nostres somnis s’amaga en un racó del món. Tan sols cal que ens hi llancem a descobrir-lo”

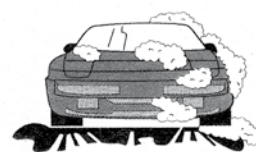
BEZINERA*AUTORENTA
ENTREAUTA
O

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

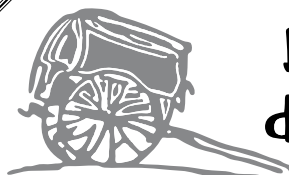
Comandes: ☎ 977 328 417

Tot tipus d’articles pel seu vehicle - Obert 24 h

FERRO ALUMINI INOX

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

La Tartrana de Cal Munter

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

FREGANT ELS 3000!

■ Bruno Anguera García

El GR-II és un sender de Gran Recorregut que travessa els Pirineus, passant per una infinitat de racons i universos que semblen llunyans entre ells, però que junts formen aquesta massa de muntanyes que ens separen d'Europa.

Aquest estiu vaig poder gaudir d'un petit tros d'aquest gran camí, la part de sender que passa per la val Ferrera, una vall que sembla caure com una cascada des de la frontera oest d'Andorra pel Pallars Sobirà. Aquest petit tros de GR-II, que constitueix una excursió de dos dies i una nit, em va deixar molt impressionat per la seva absoluta diversitat d'ambients, de colors, de llum, de flora i fauna... El record que m'enduc d'aquesta experiència és el de la immersió més profunda que mai he fet a la natura en un estat més pur i més salvatge.

És per això que he decidit dedicar aquest article a la Vall Ferrera i fer-ne una petita descripció, per si algú vol gaudir-ne també.

Crec necessari fer un petit apunt de certes dades tècniques de l'excursió, ja que poden crear una imatge força objectiva de les característiques més pràctiques a l'hora d'abordar el sender.

Cal dir que el GR-II, com que és un sender de Gran Recorregut, es pot iniciar i finalitzar al punt que es vulgui; jo explicaré l'elecció que jo vaig fer: en aquest cas l'excursió va començar a un poble que es diu Àreu fins al refugi de Baiau, i vam tornar pel mateix lloc, una altra vegada a Àreu.

Àreu és un poblet amb molta vida del Pallars Sobirà que es troba a 1225 metres d'altitud; en aquest poble hi ha camping per poder fer nit. El nostre ob-

jectiu final, el Refugi de Baiau es troba a 2517 metres. Per tant cal dir que el desnivell que es fa en aquest tram del GR-II és de 1290 metres.

La dada pot espantar d'entrada, però la dificultat real de l'excursió és molt poca, ja que no es passa en cap moment per bocins amb precipicis, ni s'ha d'escalar... l'única dificultat rau en la llargada i en la intensitat de la pujada en certes zones. En total, l'excursió (oficialment, segons els llibres) té una durada d'unes sis hores aproximadament. Tot i així, cal dir que alguns trams són força empinats i retarden molt aquestes hipotètiques sis hores!

Aquesta opció d'excursió es divideix en tres grans etapes de diferents característiques, ja que el recorregut està marcat per tres grans plans enmig del sender: el Pla de la Sleva, el Pla de Boet i el Pla d'Arcalís.

El primer tram, que es puja des del poble d'Àreu fins al Pla de la Selva, és un tram de bosc espès i humit (fins i tot, en ocasions, el camí estava envaït literalment per un corrent d'aigua); és per això que els arbres que hi ha són grans i abundants, i la flora en general és molt variada, un tros de camí bell però fosc. Cal dir que aquest camí transcorre junt a una pista de cotxe fins a cert punt, tros pla i agradable de caminar; però just quan la pista i el camí se separen, el sender comença una lleugera pujada fins al Pla de la Selva.

Aquest primer pla és d'aquells indrets que poden passar inadvertits, però que quan un se'ls mira bé són preciosos. Aquí el bosc s'aclareix i els arbres ja no són tant espessos i deixen que la llum del sol es filtri molt més sinuosament entre les fulles. És un pla senzill, sense riu i ple d'herba alta... Vénen records de la Comarca dels Hobbits quan hi entres!

Seguint amunt per una pujada ja més relaxada, s'ha de seguir la pista que condueix fins al refugi de la Vall Ferrera (que és el que se sol utilitzar per iniciar l'ascens a la Pica d'Estats). En aquest tram el sender del GR-II es creua constantment amb la pista de cotxe que va

d'Àreu fins al Refugi mencionat; de totes maneres cal dir que està força ben senyalitzat i no es presta a gaire confusió. Aquí, gràcies a l'aclariment del bosc, es pot veure amb molta facilitat que el caminant transita per un vall, ja que per la part oberta del camí es pot veure la vessant oposada de la vall, des d'on cauen moltes cascades provinents del desglaç de l'alta muntanya.

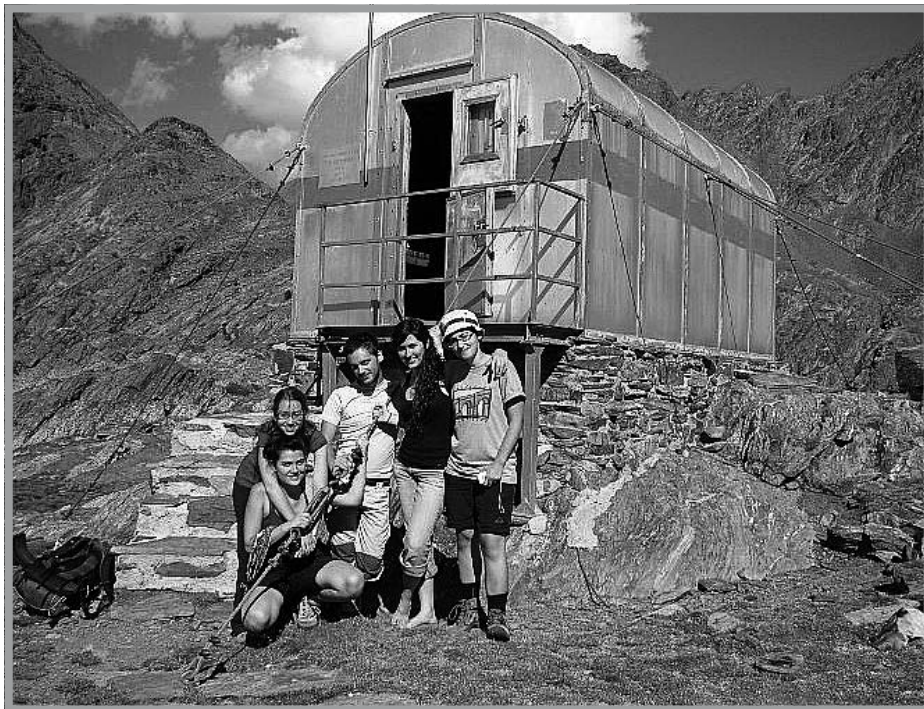
Passat el refugi de la Vall Ferrera se segueix per una pista molt ampla i en pocs minuts s'arriba a un dels moments més preciosos de l'excursió: el Pla de Boet.

Aquest pla (des d'on s'agafa el camí per pujar a la Pica d'Estats), és una extensió de verd amplíssima i llarguíssima rodejada per muntanyes imponents i travessada com una espasa per un riu d'aigües gelades. Si al Pla de la Selva semblava que hagués d'apareixer el Gandalf muntant el seu cavall blanc, a Boet gairebé sembla que la Heidi hagi de sortir per algun racó d'aquest immens pla.

Aquí s'hi fa pastura de cavalls i és molt impressionant veure com aquestes bèsties enormes i fortíssimes galopen metres i metres a tota brida, gairebé sembla que vinguin directes a esclafar-te, però són tant lluny que acaben sent com un estel fugaç, que no arriba a caure mai a la Terra.

Però encara queda molt de camí, i la pujada que segueix al Pla de Boet és impressionant per dos motius: perquè és la més forta fins al moment i perquè iguala en bellesa el pla que deixem enrera. És una pujada que travessa amb ponts de fusta el riu que passa pel pla de Boet i que aquí baixa en forma de cascada.

I just després arriba el Pla d'Arcalís. Si el Pla de Boet era bonic i la pujada que comunica aquests també, Arcalís (personalment) és l'apoteosi. És molt més enorme que Boet, tant gran que hi ha una part de bosc molt lleuger, amb avets a metres de distància entre ells i amb diferents petits afluents del riu que el travessen desordenadament; i també hi ha una part de camp obert amb arbres-

tos baixets i tota aquesta terra coberta per una capa de l'herba més verda que havia vist mai. En aquest punt, el camí ja comença a ser més feréstec, preciós però tant lluny de la petjada humana que l'únic senyal que allí hi ha passat l'home és només el soroll dels esquellots que les vaques porten al coll.

Després del Pla d'Arcalís i de travessar el riu, que en aquest punt sembla que tingui el fons infestat de plata, arriba el tram final, el més dur de tots. La pujada és notoriament més empinada, el bosc ja comença a desaparèixer (cal tenir en compte que el pla d'Arcalís ja es troba a més de 2000 m) i el camí en algun punt és complicat de seguir, ja que les fites (molt nombroses, val a dir-ho) costen de veure a causa de l'enorme terreny sobre el que estan plantades.

Quan el bosc desapareix i deixa pas a un món de petits arbustos i sobretot de grans roques comencen a sorgir els llacs del Pirineu. El primer és l'Estant d'Escorbes. Crec que sobre el lloc dels llacs hi ha coses a dir. La primera és que

és una zona entre muntanyes enormes, però el camí transita pel mig d'aquests gegants separats per quilòmetres i quilòmetres de distància; això vol dir una cosa: no hi ha rastre d'obra i el sol pica molt fort, ja que el normal és arribar allí ben entrat el migdia. La segona cosa és que els llacs són forats en la muntanya plens d'una aigua negra com el carbó; llocs que em van transmetre molt misteri perquè hom sap que allí sota hi ha un món ple de coses que no es veuen.

Des d'allí, si s'aguditza la vista, ja es pot veure el destí final: com una mena de nau espacial estrambòtica, el refugi de Baiau es retalla entre les roques de les muntanyes que queden davant. El bocí que queda és realment tan agrest que ajuda molt a fer-se una idea del nivell de metres en que un es troba quan arriba al refugi: 2517!

El refugi de Baiau és un refugi no guardat, sense cuina, sense lavabo, només amb lliteres per encabir-hi unes 15 persones; és un refugi metàl·lic sostingut per unes cordes. Es troba dalt d'una

mena de promontori entre les muntanyes, sembla que sigui des d'allí que, com un fuet dels que es feien servir per pegar, el camí que acabo de descriure s'estengués al llarg de la caiguda com si fos una ferida a la muntanya: és realment com estar al capdamunt d'una vall, entre muntanyes i amb unes vistes vertiginoses d'un món sense senyals de l'home, només aquella llauna de sardines que es diu refugi de Baiau, i que després de la gran excursió, és tant acollidor! I just darrere hi ha els cims altíssims de les muntanyes i més llacs i, a pocs metres, invisible, la frontera amb Andorra.

Allí, a 2517 metres, la posta de sol és estranya. Estàs tant amunt que sembla que el sol tingui menys ganes d'anar-se'n d'allí, i la llum va quedant i quedant davant l'infinit que s'extén davant la porta del refugi, fins que s'acaba... i a la nit, des de dins el refugi, mirant per les petites finestretes de la porta, el cel no és tant fosc com aquí on vivim nosaltres, és més blau; la lluna fa més companyia.

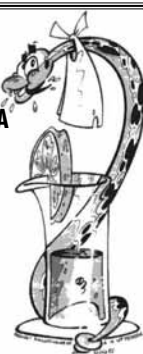
Amb tot, aquest recorregut d'un dia per pujar i un per baixar (la baixada és molt més reposada), em va impressionar tant que és per això que he volgut fer-ne una breu descripció per aquest número del Pedris, per animar a algú a que el proper estiu pugui gaudir d'un univers tant a prop de nosaltres i tant diferent a res que hi hagi per la nostra humil Mussara.

FARMÀCIA

M. TERESA HUGUET VILELLA

Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuget@coft.cat

VIALMA SAT

Esclofoladora
d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c.e: salsa@maptel.es

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA

Josep M. Garcia

Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

LA GEOLOGIA DE VILAPLANA: EL GRANIT

■ **Jordi Royo Mata**
(Hidrogeòleg)

El poble de Vilaplana està assentat sobre un substrat rocós format per granit, que constitueix un batòlit granític que es va intruir en l'escorça terrestre fa uns 300 milions d'anys (Paleozoic - Carbonífer / Permià). El batòlit està creuat per uns filons (o dics) verticals formats per pòrfir granític (1), que segueixen una direcció SW-NE. Des de la Selva del camp fins Alforja es pot observar que el granit passa a pissarra (o llicorella), com per exemple al Coll de la Batalla o en alguns indrets dels peus del Cingle roig a la urbanització Portugal (Alforja), etc. La pissarra és el producte de la deformació d'una argila i/o sorra degut als esforços que es creen quan s'intrueix el granit.

En el terme municipal de Vilaplana hi ha una zona d'interès geològic i paisatgístic, la Geozona 307 "Coll d'Alforja - Serra de la Mussara", que correspon al vessant escarpat de la Mussara obser-

vable des de tot el Camp de Tarragona. El vessant deixa al descobert un estrat Triàsic (251 milions d'anys) d'uns 400 metres de potència, format pel Cingle roig (gresos) i el Cingle blanc (calcàries).

El granit és una roca plutònica que està format per quars, feldspat i mica. A diferència de les roques magmàtiques, que es refreden just sortir del cràter dels volcans, el granit es queda en profunditat i es va cristal·litzant lentament. Actualment, el granit es troba en superfície ja que durant milions d'anys s'han erosionat els materials triàsics que el cobrien. De l'alteració i la esquerdes en el granit, s'esdevé el sauló, que és un material semblant a una sorra. A major profunditat, l'alteració és menor però es mantenen les esquerdes, i es troba el "fité", format per boles (2), graves i sorres de granit.

El nucli urbà està delimitat per cursos d'aigua no permanents (barrancs dels Garrigots i de la Vall d'en Bassa a l'oest; i barranc de Les Tosques a l'est), que estan encaixats en el sauló. Vora aquests cursos d'aigua, la zona d'alteració és major, tan lateralment com en fondària.

Foto cedida per Jordi Royo Biato.

La presència d'aigua en subsòl està condicionada per les particularitats descrites pel granit. Per exemple, els filons de pòrfir poden actuar com a barreres quan són d'un material més difícil d'alterar que el granit; o com una rasa o zona de pas d'aigua, quan el material del filó és més fàcilment alterable. En els nivells de sauló, l'aigua circula com ho faria a través d'una sorra, i per tant, la presència i circulació d'aigua és major. Totes les mines d'aigua del poble travessen el sauló i s'acaben quan troben el granit. En la roca de granit, és difícil trobar aigua, ja que aquesta sols es troba en les esquerdes que són verticals; i la quantitat que es troba sol ser escassa.

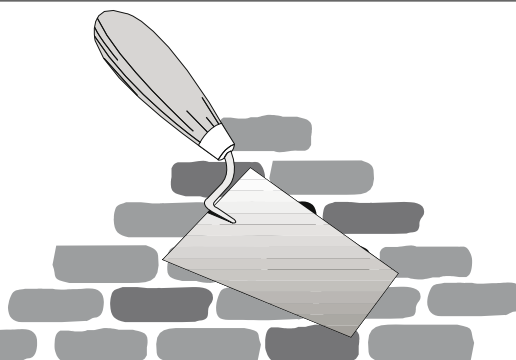
- (1) *Pòrfir: referent a la textura de la roca. S'observa a ull nu, que uns grans minerals estan més desenvolupats que la resta.*
- (2) *Lectura recomanada: Punts d'interès geològic del Parc Serralada Litoral [www.diba.es/parcsn/parcs/fitxers/pdf/p06d002.pdf].*

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

TROSSET DE REFLEXIÓ EN DISSENY

■ M. Mercè Mestre Serres

Gairebé tot el que utilitzem i llegim des de que ens llevem fins que anem a dormir ha estat dissenyat.

El disseny és a tot arreu. La qualitat de vida de molts països es pot percebre gràcies al bon ús del disseny.

El disseny no és quelcom que només es compra en botigues sofisticades, el bon disseny ha de ser present a casa, a l'escola, a l'hospital i també quan sortim al carrer. Hem de comprar diaris, revistes, llibres, productes i vestits que compleixin correctament les seves funcions i que, si pot ser, ens facin la vida més fàcil.

A molta gent li costa entendre què és el disseny, quan li dius a algú que estudies disseny et pregunten: i això què és? o una altra resposta: ah! dibuixes, no? Això passa perquè ignoren el complicat procés de crear i dissenyar que s'amaga darrere de qualsevol objecte. Per exemple, molts no saben que quan apareix un nou diari, encara que sigui el que ens regalen al metro, abans de que arribi a les nostres mans hi ha hagut un gran equip de dissenyadors que han treballat per aconseguir que el diari sigui un element totalment comunicatiu i entenedor, tasca no gaire fàcil.

El disseny per mi és un món molt interessant, encara

que moltes vegades em sembli infinit i complex, però la combinació entre els estudis de disseny que he fet i els que faig m'anima a seguir experimentant en aquest gran món.

Crec que tots els dissenyadors tenim en comú moltes característiques que ens fan seguir en aquest camí: la voluntat d'intervenir, de contemplar d'una forma crítica tot allò que ens envolta i aspirar a millorar-ho, tenir interès per saber com funcionen les coses, com s'han dissenyat, d'observar... però una característica important és que hem de tenir molta capacitat d'autoaprenentatge.

Són uns estudis molt laboriosos, entretinguts, s'han d'exercitar habilitats molt variades, passar moltes hores a la taula de dibuix o de l'ordinador, fer investigacions, recerques, pensar molt, molt i molt per trobar una bona solució.... tot això requereix moltes hores, moltes ganes de fer-ho i sobre-tot una gran capacitat de superació personal. Però a part de tot això, crec que tothom hauria de viure aquesta aventura intel·lectual del disseny.

Ara citaré un petit escrit que personalment m'agrada molt i que em fa reflexionar:

"Quan decidim treballar a l'entorn artístic un gran dubte ens trasbalsa, el desitjat i present futur. La construcció del dia a dia, la reflexió del fet consumat, la il·lusió de continuar sense esperar que sigui una pèrdua de temps. L'obra en moltes ocasions ens parla i ens demana temps, que hi dialoguem, que ens preguntem, que decidim, que actuem i, fins i tot, que ho arisquem tot per arribar a comprendre, comunicar o expressar..."

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977 342 832
mata@llauneria.com

CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

TECPERVAL, S.L.

TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS

Joan Bonet i Mestre

Camí de l'Aleixar, núm, 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458
tecperval@telefonica.net

Creació literària

■ Soraya Àvila Juanpere

De sobte, va pensar en la polsera. Com un d'aquells pensaments que passen pel cap en un moment en què la memòria et juga la mala passada de ser-hi present.

Va pensar en el descolorida que estava. Li va semblar tan sorprenent que una cosa tan resplendent i de color de mar endins s'hagués tornat en pocs mesos tan apagada i sense vida, com pensar que la persona que li havia posada a la mà i que havia significat tantíssim per a ella, ara no li produís ni la simple punxada a l'abdomen que altres vegades havia hagut d'aguantar.

En aquell moment, va obrir els ulls. I després de tornar a caure en el fet que estava sola, dalt d'un avió, parlant una llengua que considerava odiosa i amb una experiència a punt de començar de la qual no esperava treure'n res...aleshores, va pensar en aquella mirada que havia vist avui per primera vegada; aquella mirada que semblava capaç de cremar tot allò que la desafies a contemplar-la. Aquella mirada a la qual s'hauria d'acostumar.

Tots els dies en què el sol va sortir i es va pondre a Austràlia després de baixar de l'avió, per a ella van ser magnífics. Va anar coneixent el Carles, el noi d'aquells ulls amb gust d'esperança, i li va semblar un noi diferent; diferent als nois de Sabadell, als nois de la seva uni, diferent dels nois amb qui havia estat fins ara...

Ràpidament havia passat un mes des que el va conèixer a l'aeroport i la veritat, no sabia què sentia, què havia passat, ni com reaccionar. Com podia ser que haguessin canviat tant les coses en un mes? Havien passat de no conèixer-se de res a tenir una relació cada dia més propera.

Però, curiosament, tot semblava tornar al seu lloc més ràpid del que es pensava.

Havia estat un mes ple d'emocions i confusions; començant per la sensació de canvi que sentia quan s'apropava al Carles i acabant per la trista decepció que li va produir, saber que ja tenia algú esperant-lo a Sabadell.

S'havia sentit estúpida, tonta, ferida...però mai enfadada, perquè sentia com si el fet que ell no volgués res amb ella, li tragués un pes de sobre. Aquell pes que sentia amb la indecisió pròpia de quan alguna cosa comença i no saps fins a quin punt abocar-t'hi.

La Blanca tenia por de tornar a fallar. Por de tornar a sentir aquell pànic que sents quan ho apostes tot en una relació i després fracasses. Per això sentia que ara ja no li calia prendre la decisió de si valia la pena lluitar o no, perquè aquesta decisió ja l'havia pres ell.

Però amb el pas dels dies es va adonar que ella hauria volgut que la complicitat no s'hagués quedat a Austràlia, hauria volgut ni que fos un simple "Adéu." a l'aeroport, o un "què tal?" un dia després.

Per què sempre era tot tan complicat?

I si aquella complicitat d'Austràlia no només l'havia notat ella? I si després de tornar ell se n'havia penedit? I si pel contrari, per ell només havia estat una amistat, llavors per què havien perdut el contacte només arribar?

Va tornar a obrir els ulls. Aquest cop enmig del carrer major de Sabadell. Tot era tan confús que només volia creure que no s'havia oblidat d'ella tan fàcilment.

■ Soraya Àvila Juanpere

Carta d'amor
fotografiada

Ramon, m'agradaria que sabessis que des que tu vas aparèixer a la meua vida, semblava que tot en ella havia agafat un aire de pel·lícula.

Abans de conèixer-te, jo era una noia que veia la vida en blanc i negre. Enfocava tot allò que em passava per davant però només en fotografiava el més inèdit. En canvi després, quan estava amb tu, vaig aprendre una manera diferent de captar les imatges. Em vas ensenyar a utilitzar tant el zoom del meu cor que immortalitzava tots els petits detalls que sempre m'havien passat desapercebuts i els guardava per sempre al disc dur de la meua memòria.

Si t'escriu aquesta carta ara, és perquè sé que durant un temps, vam mirar el món des de la mateixa lent i no va ser fàcil, perquè algunes vegades vam voler donar un enfocament diferent a les coses, i altres, potser fins i tot ens va fer mandra seguir revelant fotos que pensàvem que no valien la pena. Però sé, Ramon, que quan estaves amb mi el teu flash era capaç d'il·luminar-me un dia trist i encara que ara, les nostres fotos hagin anat a parar en carpetes diferents, sempre ens quedarà compartir-les un dia fent un cafè i intercanviar un somriure de complicitat revelant el que un dia vam ser.

Amb el temps, m'he adonat, que en aquell moment enfocàvem amb la tapa posada i pensàvem que potser la foto que ens fèiem era la bona, i que després d'un temps hauríem emmarcat fotos que perdurarien en el temps, o hauríem construït junts, àlbums plens de moments preciosos.

Vam revelar la foto, sabent que podia ser que un dia se'ns trenqués, i no fos res més que bocins de nosaltres destrossats en fragments que ja mai més podríem fer encaixar. Però de tant en tant en trobarem un bocí en uns pantalons vells o rebregat dins la cartera de l'estiu passat i pensarem en totes les fotos de carnet que ens havíem fet junts, tancats en una cabina de vidre en aquell temps en què ens pensàvem que perquè la foto no es fes malbé, n'hi havia prou en emmarcar-la.

■ Abril Torradas Ratés

UNES PEDRES MOLT ESPECIALS...

Aquella nit no podia dormir. Sentia un estrany pessigolleig a les mans, com si alguna cosa nova estigués a punt de passar. Feia dies que em sentia rara, fora del normal: s'estava produint una evolució en mi. Què m'estava passant? Allò era bo o dolent? Estava espantada, però alhora sentia una certa curiositat per aquella cosa: només em passava a mi, passava a més gent, o era un simple canvi hormonal? No ho entenia... Però en el fons del meu cor, jo ho reconeixia... molt en el fons... en el meu interior inconscient, hi havia alguna cosa que em deia que sabia què era, que ja ho havia viscut... A mesura que transcorrien els dies, sentia com si ja hagués tingut una altra vida, ja m'hagués succeït tot allò i d'altres sensacions que en aquesta vida no havia experimentat, però sabia com era passar-les: em fixava en coses en les que abans no m'havia fixat... i ara fluïen, com un riu de records. Ho havia viscut i ho revivia, però això em passava repetidament en la vida, de tant en tant, molt de tant en tant. D'això n'estava completament segura. Però jo no en vaig voler dir res a ningú, ni tan sols al meu diari: si la gent ho descobria, em tractarien de boja...? O no... potser no. Perquè al món no hi ha ningú igual, tot i que els nostres pensaments són únics... i jo ho sabia molt bé, que no era l'única. Podia haver-hi gent immortal, condemnada a reencarnar-se cada uns certs anys? Només de pensar-hi, em venien calfreds... No estava somiant. Em pessigava de tant en tant, però no em despertava...

Vaig anar-me interessant pel tema, així que vaig recórrer totes les biblioteques de la ciutat per informar-me'n bé. Allò m'inspirava... sí... em sentia a gust, quan em venien "records de vides passades". Però aquells records eren molt lleus... poca cosa, com quan no recordem quelcom que volem dir i ens en passa pel cap una mínima idea, o com quan, a les persones que ens passa, ens

ve una petita i distorsionada imatge d'una vida anterior que de seguida s'esfuma, com un llampec, un estel fugaç en aquell lloc, aquell moment, aquell fet... Una sensació estranya d'explicar, amb poques paraules per definir-la. Vaig descobrir que a la "poca" gent que ens passava, teníem un nom força especial: ens anomenaven amatismus, aquest era el nostre nom científic.

Total, que vaig esbrinar què era, i sí: era el que jo em pensava: estava condemnada a allò, a reencarnar-me cada uns determinats anys... però quants, exactament? Em moriria en aquell mateix moment? Estava ansiosa per saber-ho, i alhora no ho volia saber: la meva família havia d'estar preparada pel que pogués passar, per si... bé... però, i jo? Què passava amb mi? Si ho sabia podia passar-me "la resta de la meva vida" comptant els minuts que em quedaven... però és que jo ho volia saber... Què fer, doncs? De fet, tampoc tenia manera d'esbrinar-ho... així que vaig optar per la segona opció. Més emocionant: si passava, que passés, encara que la meva família estigués deprimida durant tota la seva vida. I tot i que jo sabia que aquell raonament era egoista amb ganes, tampoc no volia espanta-los, ni viure en un manicomi. Sí, vaig fer bé de no dir-ne res a ningú, mai, tret de a la Victòria...

Em quedava, encara, una cosa per descobrir: i aquella brillantor i pessigolleig en les meves mans des de feia unes setmanes? Perquè, a partir de llavors, em passava sempre i jo ho trobava bonic i misteriós. Cada nit dormia amb la meva ametista, m'interessava molt el reiki, l'univers i tot el que hi estigués relacionat. Era ella, doncs, la que brillava? La meva bonica ametista? Doncs sí. Ho era. Una cosa ben estranya, perquè allò no era habitual que ho fes, una ametista. Podia tenir jo algun lligam amb l'univers i l'energia? Vaig deixar passar els dies... i la cosa lligava, jo començava a lligar caps:

tenia la capacitat de curar a les persones tocant-les. I ho feia emprant l'energia de la meva ametista!

Però allò no em feia gaire gràcia, doncs podien posar-se a investigar sobre mi i... no. Jo no ho volia. Havia d'anar amb molt de compte amb el que feia: si curava a algú, fer que no se sorpengués. I el meu poder evolucionava i augmentava dia rere dia, cada hora, cada minut, cada segon es feia més gran. Fins que em vaig trobar amb la Victòria, la meva tutora... Tot va començar un dia, a classe de tutoria mentre parlàvem dels nostres sentiments i a mi se me'n va anar la llengua. Què havia passat? Jo no ho volia dir, tot allò... Em vaig començar a posar lila, fins que vaig notar que explotava... però només ho percebia jo... jo i la tutora. La resta de la classe només veia una noia xerrant massa i de coses paranormals. Així que la professora em va fer sortir al passadís i va comunicar a la classe:

-Ara vinc, nois... la... la... -les paraules no li sortien de tan nerviosa que estava-la... Luce i jo hem de parlar... no trigarem gaire...

Quan vam ser a fora, a seva cara va canviar completament. I en aquell precís moment, vaig veure que em resultava molt familiar... fins al punt d'adonar-me que la coneixia, aquella cara... I tant si la coneixia! Aquella dona, la meva actual tutora i professora de biologia, ella, la Victòria, havia sigut la meva mare en alguna de les meves vides passades... Ella també era una amatismus. Com jo. Ens vam posar a parlar del tema just llavors, jo sorpresa i ella també. Em va dir:

-Vaja, vaja... te n'has adonat ara, que ets una amatismus... com jo. Anem a fer un volt, que t'ho explicaré...

Vam anar al terrat i allí li vaig preguntar:

-Però... què? No ho entenc... Sé que estic condemnada a reencarnar-me cada... cada... cada no sé quants anys, i tinc la capacitat de curar a la gent amb

l'ajuda de l'energia aportada per la meva ametista. Però... de què em parla? Què passa? Vostè havia sigut la meva mare en la meva primera vida o... m'estic tornant boja? Sap això meu...

-Xxxx! Tranquil·litat, joveneta! No t'esveris, que et sentiran! A veure -va dir amb un to calmant i relaxant, amb la seva veu dolça i melosa- per començar, no em tractis de vostè, sisplau... Mira, ets una de les tres úniques persones en tot el món que poden fer tot això. La teva pedra brilla perquè, a la una de la matinada, es comunica amb les dues altres i d'alguna manera contacteu. Vaja, **CONTACTEM...** Tu n'ets una... i jo una altra... Jo vaig ser qui et va ensenyar a dominar aquest poder quan eres filla meva: a curar malalties amb les teves pròpies mans. Les ametistes són unes pedres molt especials...

I així vàrem passar la resta de l'hora: parlant sobre aquells curiosos fets: tot allò era màgia, i res més que màgia.

-Aquestes pedres fan tot això -va prosseguir- perquè quan les carregues a la llum de la lluna (com bé deus saber, són pedres lunars) adquireixen poders... bé, només les tres seleccionades... Amb aquestes tres pedres hi van tres poders, lligats a cada persona, formant part d'ella des del seu ADN: un és el teu: el de guarir; l'altre és aturar el temps, com fer un "alto al foc"; i l'últim consisteix en canviar les idees dels polítics. Tots tres són béns per a la societat, com pots veure. Aquests poders van començar fa molts anys: amb les nostres creacions van aparèixer ells també. Nosaltres, els amatismus, som com "enviats de Déu", però amb l'univers, ja que no tenen cap tipus de relació.

No em sortien les paraules de la boca: tot allò era massa, per a mi... massa per una persona que portava només tretze anys en aquella vida... massa per uns pocs minuts... estava al·lucinada totalment. Allò era fascinant!

Així que vam estar-nos juntes molta estona: parlant-ne, el temps no transcorria. No transcorria en sentit figurat... o literal? No, ja seria massa si, a més de tot allò, el temps s'aturés en estar dos amatismus junts... tot i que ho podíem fer, segons m'havia explicat la Victòria. També em va dir que les meves reencarnacions es produïen cada vida un any menys, fins al punt de no tornar a néixer. Vaig saber, també, que aquella era la meva desena vida, i la meva primera mort havia sigut amb 100 anys... Anar fent compte enrere... De sobte, em vaig motivar: em quedava tant, per viure! Només em faltava complir amb una missió, ara que ja ho sabia tot: aprendre el màxim possible i disfrutar dels meus poders en la resta de la meva llarga vida, que ara podia saber: em quedaven 90 anys per viure: fora preocupacions per la família i per mi mateixa. "La cultura ens fa lliures", com havia dit la Victòria. Aquesta frase la vaig seguir guardant per sempre, en totes i cadascuna de les meves vides: al fons, ben al fons del meu cor perquè no s'escapés d'allí.

L'últim dia vaig fer balanç de la meva vida: em quedava una hora exacta per morir i vaig decidir fer-ho amb la meva ametista... per una següent vida positiva!

1r Premi del Concurs Literari de St. Jordi
IES Fontanelles, Borges del Camp.

2n ESO D. Curs 2010-2011

■ Berta Salvat Farré

Westle

Era un dolç matí de primavera. En Westle es despertà per culpa de la llum que travessava els petits forats de la persiana. En obrir els ulls, va veure les mirades felices de la seva família. Hi eren tots: la seva dona que somreia com només ella sap fer i els seus dos fills, que tant estimava. Aleshores s'adonà que el seu fill petit, el Jack, tenia a la mà un pastís amb quaranta espelmes. Avui era el seu aniversari, però també el seu vintè aniversari com a home llop. No se sentia orgullós d'aquest fet, al contrari, s'odiava. Per això no podia compartir la felicitat d'aquell dia amb la seva família, perquè aquella nit era nit de lluna plena. Tot i això, no va voler mostrar la seva preocupació a la família en aquell moment, per la qual cosa, després que li haguessin cantat la cançó, un pèl desafinada, bufà les espelmes i com sempre demanà el mateix desig, que mai no es complia: "Ser un home, només un home."

Després d'esmorzar el pastís, cadascú va continuar la seva rutina, els nens a l'escola i la dona a treballar. Les nits de lluna sempre es demanava festa i es passava el dia tancat al seu estudi barrinant com fer-s'ho per causar el mínim mal possible. Ho havia intentat tot; des de menjar fins a no poder endrapar res més -amb l'esperança de no tenir gana a la nit per no devorar ningú, fins a tancar-se en un cub de formigó- que desgraciadament havia destrossat, fins a anar al mig del no res per no trobar-se ningú. Però tot era en va, perquè sempre, a l'endemà, s'anunciava a la televisió, als diaris, a la ràdio "... mort a causa d'una bèstia gegant desconeguda".

Sense adonar-se'n, les hores havien anat passant i faltava poc perquè sortís la Lluna. En Westle es començà a neguitejar i mentrestant es despullà. Pensà que la dona i els fills ja estarien amagats perquè notà com el seu cos s'estremia i com li cremaven els raigs de lluna sobre la pell. Baixà corrent per les escales com va poder, per sortir de casa i no fer cap destrossa com havia fet el mes passat, però ja era massa tard. Quan va arribar al menjador ja no era en Westle, un home tranquil i amable, sinó que era una bèstia ferotge i despietada. Per això no s'adonà que la seva dona no havia pogut entrar a l'amagatall, i va passar el que més temia del món.

Ella féu un crit sufocat per la por, en veure aquells ulls grocs i estridents que la miraven amb fúria. De sobte un braç que en feia deu d'ella l'engrapà i la llençà sobre la taula de la cuina. El cos prim i fràgil de la dona caigué amb un cop sec damunt la taula i una gran foscor inundà la sala.

■ Marta Mateu Munté

El lápiz escritor

Samuel era un niño de diez años muy alegre y feliz. Vivía con sus padres y abuelos en un pequeño pueblo de montaña llamado Tive.

Su afición era ir al campo y disfrutar de los animales y de las plantas. Muchas veces se quedaba parado escuchando el canto de los pájaros, oliendo las rosas y disfrutando de la naturaleza. Se pasaba horas jugando con su perro Roque.

Todo iba bien hasta que un día vendieron el campo donde trabajaba su padre y al quedarse sin trabajo tomaron la difícil decisión de abandonar el pueblo y marchar a la ciudad. A Samuel no le gustaba la idea de separarse de sus abuelos, amigos y sobre todo de su perro Roque.

Hacía muchos años que los ojos de Samuel no se llenaban de lágrimas, pero no pudo remediarlo cuando sentado dentro del coche de su padre, lleno de maletas y paquetes, se alejaba de su querido pueblo y de sus montañas.

Al llegar a la ciudad le pareció todo horrible: edificios enormes, mucha gente que pasaba pero nadie se saludaba, no se distinguían los olores y se oía un ruido espantoso que no dejaba escuchar nada.

Se instalaron en un piso de alquiler barato, pequeño y poco ventilado. Su padre encontró trabajo de albañil y su madre hacía confección en casa.

Buscaron una escuela para que Samuel pudiese terminar el curso. La que tenían más cerca de casa estaba llena y lo matricularon en una de un barrio cercano.

Samuel nunca se había sentido tan solo e inseguro cuando iba al colegio. No tenía amigos, todos lo miraban de reojo, se burlaban de él y apenas le dirigían la palabra. Lo llamaban "El montañés". Él no quería decir nada a sus padres:

-¡Bastante tenían ellos! – pensaba.

Por las noches, las que podía dormir, soñaba con el color verde, rojo y blanco de sus montañas. Soñaba que le alargaban los brazos y lo acogían dentro de su falda. Allí Samuel se encontraba con su querido abuelo y con Roque. Pero, en el momento en que los iba a abrazar se despertaba.

Y eso sucedía día tras día. Samuel cada vez tenía menos

hambre, dormía peor y se sentía muy triste.

La escuela donde cursaba cuarto de primaria pasaba por una situación económica muy delicada. El Ayuntamiento decidió no dar más subvenciones para ese curso. El equipo directivo del centro compró lotería, organizó rifas, concursos... todo para poder aportar algún ingreso a la escuela.

La profesora de lengua castellana presionó a sus alumnos para que participasen en un concurso literario a nivel nacional, llamado "El lápiz escritor". El concurso era muy importante y el premio también, consistía en material escolar: enciclopedias, ordenadores y un conjunto de instrumentos musicales y además una cantidad importante de dinero. La mitad para la escuela y la otra para el autor del escrito.

Samuel se puso a escribir sin ganas, pero como el tema era libre, empezó a llenar páginas sobre su infancia, sobre sus montañas, su pueblo... El escrito estaba lleno de sentimiento y añoranza.

Un día el director del centro entró en la clase de Samuel y les comunicó la grata noticia de que el ganador del concurso literario "El lápiz escritor" era un alumno de la escuela, concretamente de esa clase. Antes de decir el nombre, el director agradeció al alumno ganador su participación y que la escuela saldría adelante, se dotaría de material más moderno y gracias al aporte económico podría pagar las deudas. También comentó que el escrito era precioso, lleno de emociones y bondad. Pidió un fuerte aplauso para Samuel, quien se quedó parado y sin saber qué decir.

A partir de ese momento sus compañeros empezaron a jugar con él, a hablarle y a llamarlo por su nombre.

Sus padres también estuvieron muy satisfechos de él, depositaron el dinero en un banco para que de mayor pudiese estudiar.

Aquel final de curso todo el colegio, profesores y alumnos orgullosos de Samuel fueron de excursión a Tive, su pueblo natal.

De todos modos Samuel siempre que llega un alumno nuevo a la escuela le ayuda, impide que se rían de él y lo apoya en lo que convenga. Siempre se acuerda de la mala experiencia que vivió y que superó gracias a "El lápiz escritor".

XX Premi literari Les Borges del Camp per a joves Agustí Pàmies.

1er premi en el concurs literari de 1er d'ESO en llengua castellana.

MUSSARA

CENTRE D'EQUITACIÓ

677 50 79 44 - Classes

677 50 79 45 - Excursions

Carretera de Vilaplana a la Selva del Camp, km 6,8

De quinze en quinze

■ Un jove del local de dalt

Tenia quinze anys, feia un mes que havia començat les classes i encara tenia al cap l'últim estiu, de dia piscina i de nit festes al local, tot s'havia esfumat i tornava la rutina... però aquell dia estava molt content, a les set de la tarda vaig agafar el bus per pujar al poble, érem uns quants de la colla i ens vam posar als seients de darrere com sempre, anàvem tramant un pla en veu alta i rèiem imaginant-ne l'execució. Aquella nit la festa era en un garatge, celebràvem els aniversaris dels tres de l'octubre; el separatisme a la colla era la tònica, els nois els vam regalar a cadascun un xumet i un preservatiu, i les noies van fer tres regals personalitzats: uns guants de porter, una cinta de música màquina i una altra de Sopa de Cabra. En acabar, vam anar als llits elàstics instal·lats com cada any per Festa Major als coles, ens agradava molt anar-hi i saltar fins a altes hores de la matinada i primer de tot vam saltar-ne la tanca.

El següent dia, és un dia que recordaré tota la vida, era el dotze d'octubre de 1996, la nit del ball de Festa Major. Feia temps que l'esperava, n'estava molt enamorat, no la veia des de l'estiu, va aparèixer amb aquells rínxols que li acaironaven la cara,... sí, era el meu primer amor i això no s'oblida mai, però aquella nit tenia en ment una tasca més gamberra. Abans de marxar, el sector masculí de la colla ens vam posar a jugar a la paradeta de tir d'un gitano instal·lada davant del Casal. Vam guanyar-hi mocadors, bufandes d'equips de futbol i algun encenedor.

Llavors, vam estar discutint una bona estona fins les dues de la nit, semblava que potser plouria, però no... el

temps aguantava. Finalment el nostre líder no va poder convèncer tothom i només deu nois vam ser els aventurers excursionistes. Proveïts de llanternes, esprais i tapats pel fred o millor dit per ocultar la nostra identitat, vam enfil·lar el camí de baixada cap al "pueblo de al lado", anàvem cantant, explicant històries i imaginant com seria el gran moment. En arribar al primer carrer de darrere del poble, per uns instants vam guardar un gran silenci, encara recordo aquella foscor i com una estranya sensació s'apoderava de la meua panxa.

Els primers valents van començar a pintar un container solitari i les portes de dos cotxes aparcats, allò ja se'ns havia escapat de les mans! Seguïem el carrer i en entrar a la primera plaça, la font que hi havia va rebre un "aigua notable", i arribant a la part nova del poble, la silueta d'una noia despullada va adornar el cartell de "es venen cases adossades". Cada vegada tenia més por, por que ens poguessin enxampar... i més pintades, vam embrutar un mural i vam dedicar un rodolí a un enrajolat de benvinguda d'aquell poble veí. Havíem decidit plegar veles i tirar amunt, ara bé, amb l'error d'escollir la carretera en comptes del camí. Llavors va arribar el primer espant, pujava un cotxe per la carretera, vam córrer a amagar-nos sota d'uns avellaners, i un cop va desaparèixer vam tornar a la feina. Vam acabar de fer les últimes pintades, alguna ja a contracor d'alguns, havíem embrutat l'entrada d'una casa adossada nova de feia dos dies. Vam decidir marxar d'una vegada per totes, era tard. I va arribar el segon ensurt, un altre cotxe ens va obligar a refugiar-nos al tros més proper, era emocionant tot plegat,

per sort va passar de llarg. Encara vam tenir temps de rematar-ho tot tatxant el cartell de sortida del poble. Mentre ens partíem de riure i anàvem comentant el que havíem pintat, va arribar un altre cotxe –més ben dit una furgoneta– que ens va enfocar amb les llargues i va fer parar als dos últims components de l'expedició, la resta vam poder córrer a amagar-nos al camí de pujada a una ermita. El conductor de la furgoneta era el pare d'un de naltrus i va començar a fotre'ns bronca i obligar-nos a sortir dels nostres amagatalls als arbustos. Així que vam anar entrant un a un a la furgoneta, vam fer-ho ràpidament, fins i tot dos van saltar un marge de més de quatre metres. Assegut darrere de tot del vehicle, mirant a terra, enmig d'aquell silenci espantós, pensava en la bronca que em cauria quan arribés a casa però... com és que tornàvem a l'escena del crim? Sí, l'home en qüestió volia que li ensenyés el que havíem fet! Un cop contemplada la nostra obra, vam tornar cap al nostre poble, durant el trajecte ningú va dir ni ase ni bèstia. Un apunt important, quedava un company d'expedició que, tot sol, va pujar a peu fins al nostre estimat poble. Un cop tots allí, asseguts a la vorera del carrer Major, ens van caure una senyora bronca. La conclusió va ser que l'endemà a les nou del matí aniríem a netejar-ho tot. A partir d'aquí, res de significatiu va passar: no vam netejar res, però ens van denunciar. Vam reunir-nos al cap d'un mes amb els alcaldes dels dos "ajuntafems", un altre sermó més per la col·lecció, vam acordar pagar la factura de la neteja, tanmateix aquesta mai no ens va arribar.

Qui sap si quinze anys després ha prescrit el presumpte delictes o simplement som uns adults ja responsables, em sembla que cap de les dues coses es pot demostrar.

Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

**AUTO ESCOLA
CATALUNYA**

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19
REUS

Que cal tenir en compte per tenir un gos!

■ Júlia Juanpere Salvat

Tenir un gos

He triat aquest tema perquè m'agraden molt i penso que és important informar-se abans d'adquirir-ne un. Per això a baix trobareu informació de com preparar-vos, o saber si esteu preparats per tenir un gos.

Els gossos són sers vius, com les persones, i tenen unes necessitats. Aquestes necessitats les has de poder satisfer tu. Aquestes necessitats són principalment menjar, passejar-lo 2 o 3 cops al dia, banys, atenció veterinària, vacunes i molta dedicació. A més pensa que un gos viu bastants anys (deu anys com a mínim) i durant aquests anys haurà de rebre totes aquestes atencions.

Si penses que podràs tenir cura del teu gos, ara ve el més difícil, l'elecció del gos. Per triar la raça de gos, o, si més no la mida, és important analitzar alguns aspectes:

— El temps lliure: si t'agrada córrer, tens moltes hores lliures i vols que el teu gos sigui un company de passeig, tria un gos actiu com un Retriever Labrador i si en canvi no penses fer passeigs gaire llargs i no tens tant de temps per dedicar al teu gos, és millor triar una raça petita com un Yorkshire o un Bichon Maltès. Cap gos (ni cap home) és feliç estant sol dia i nit.

— La casa: si vius en un pis no compris un gos gros, no estarà còmode.

El nom

Expliquen que un senyor tenia tres gossos. Un es deia Huracà, un altre Terratrèmol i l'altre mentida. Un dia els gossos es van escapar. L'amo quan va adonar-se que els gossos s'havien escapat, va sortir al carrer cridant: Huracà! i molta gent es va espantar. Després va cridar Terratrèmol!, i més persones es van espantar, i quan va cridar Mentida!, tota la gent que s'havia espantat va anar a donar-li una pallissa per l'espant que els havia donat.

Això només és un acudit, però encara que l'elecció del nom és lliure, cal seguir alguns consells a l'hora d'elegir-lo.

- Que no tingui més de tres síl·labes ja que li serà més difícil de recordar.

- Que no sigui un nom de persona, per exemple, si un gos es diu Anna i els seus amos coneixen una persona que es diu Anna el gos es confondrà i tampoc es gaire agradable que un gos es digui igual que tu.

Durant la seva vida el vostre gos es convertirà en el millor amic que pots trobar.

“Voluntariat per la llengua” es desplega per la comarca

■ CNL de l'Àrea de Reus Miquel Ventura

El programa “Voluntariat per la llengua”, que pretén impulsar l'ús del català entre la població immigrant i, per què no dir-ho, també entre la població autòctona, es desplega a Vilaplana amb la voluntat de formar parelles lingüístiques en aquest municipi del Baix Camp, perquè tots aquells que hi vulgueu participar ho pugueu fer al municipi i no us hàgiu de desplaçar fins a Reus com havíeu de fer fins ara.

Aquest programa consisteix en la formació de parelles lingüístiques. I això, com es fa? Un tècnic del Centre de Normalització Lingüística de l'Àrea de Reus, responsable de gestionar aquest programa, posa en contacte una persona que habitualment parla català (que l'hem anomenat voluntària) amb una altra que el parla amb dificultats, però que en té coneixements mínims per garantir la comunicació en aquesta llengua (l'hem anomenat aprenenta) a fi que aquesta pugui practicar-la en un ambient més agradable i s'atreveixi a parlar-lo.

L'únic requisit que es demana per participar-hi és tenir més de divuit anys i disposar d'una hora a la setmana, durant un mínim de deu setmanes, per poder parlar de qualsevol cosa en català amb la persona assignada (l'assignació es fa tenint en compte la disponibilitat horària i els interessos de cadascú amb l'únic objectiu de parlar en català mentre duri la trobada).

El punt i l'hora de les trobades els decideix la parella. Us recomanem de fer activitats diferents (prendre un cafè, anar a comprar, visitar exposicions, passejar, fer encàrrecs i tràmits administratius...) perquè dona l'oportunitat a l'aprenent d'intervenir en altres converses i garanteix el contacte directe i personal amb altres ciutadans.

Els voluntaris, un cop heu acabat les hores de conversa, us adonareu de la necessitat de parlar en català amb totes aquestes persones que fan un esforç per integrar-se lingüísticament. Els aprenents reconeixeran que parlar amb una parella lingüística us ajuda a progressar i a perdre la vergonya a expressar-vos en català.

Per complementar les converses setmanals, el CNL programa activitats amb la voluntat de posar a l'abast de les parelles lingüístiques altres espais de comunicació menys freqüentats per voluntaris i aprenents. Excursions per la comarca, visites a exposicions, presentacions de llibres, xerrades..., són algunes de les propostes que oferim a les parelles lingüístiques mentre dura la seva vinculació en el programa.

Si en voleu més informació o us animeu a participar-hi, adreceu-vos al Centre de Normalització Lingüística de l'Àrea de Reus personalment (c. de l'Àliga de Reus, 1), per telèfon (977 128 861) o per correu electrònic (vxl.reus@cpnl.cat). Si ho preferiu, adreceu-vos a l'Ajuntament de Vilaplana (pl. de la Vila, 4) o inscriviu-vos directament al web www.vxl.cat.

Mamma mia!

■ Clara Anguera i Maria Balcells

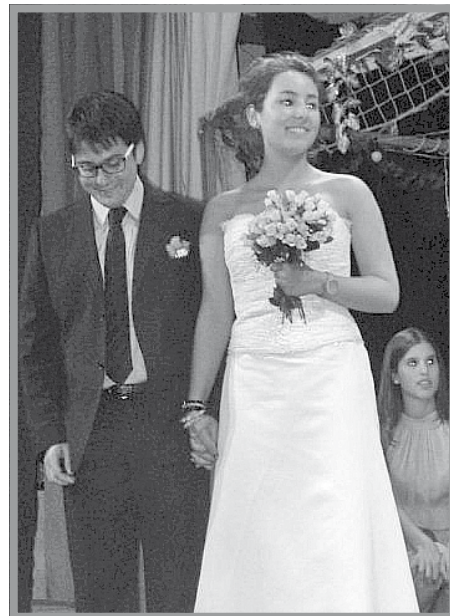
El 27 d'agost es va estrenar al poble MAMMA MIA. El simple fet d'haver de prorrogar l'estrena, ja va fer que ens sentíssim orgullosos de la feina feta, que no va ser poca.

Han estat molts mesos de treball, es va començar assajant textos i a poc a poc es va anar completant l'obra, des de la música fins a l'escenografia.

També hem d'anomenar la parlau-la més utilitzada en aquesta experiència: CRIDA!. A cada assaig sortia sense falta, aquest és el problema de treballar amb gent amateur en aquest camp, però al final tothom es va fer entendre.

A l'hora dels balls, què hem de dir, riure per suposat però als últims balls la imaginació disminuïa encara que, com s'ha pogut comprovar, van quedar molt bé. El millor en aquest aspecte va ser l'evolució dels nois. Va ser molt graciós veure'ls però gràcies a l'esforç van acabar sent uns "cracks".

El dia de l'obra havia arribat, des de les sis de la tarda quan ens vam trobar al casal en el grup es distingia nervis i tensió. No sabíem com aniria tot i la por al fet que no anés bé es notava. A

part d'això, quan només faltava una hora els nervis estaven a flor de pell i la mínima distracció era bona, així que en els vestuaris la preocupació màxima era el maquillatge que alhora ens divertia. Tothom es va maquillar, el millor van ser els nois tots amb la ratlla als ulls i el colorret, segons ells "així se'ns veu millor". Només faltaven deu minuts i a l'escenari semblava que tothom anava al seu "rotllo", uns xerraven, uns s'abraçaven i uns altres s'aïllaven; tothom intentava relaxar-se i concentrar-se.

L'hora de començar havia arribat i fins que no va sonar Waterloo no vam respirar alleujats, tot havia sortit bé, així que només quedava disfrutar al màxim de l'última cançó i així va ser...

Ens podem atrevir a dir que la paraula que defineix aquesta experiència és: la diversió. Perquè l'únic que no ha faltat als assajos han estat les rialles, encara que, els moments de tensió no han desaparegut; en concret l'última setmana abans de l'estrena durant la qual, no sabem per què, res no anava sobre el previst.

MOLTA MERDA I MOLTA SORT

■ Sergi Mestre

Aquest estiu, per commemorar els 30 anys del Grup de Teatre, es va estrenar Mamma mía (Mamma meva) amb un èxit rotund.

Per a mi era la primera vegada que pujava dalt d'un escenari, i tot i ser un paper molt secundari, els nervis estaven sempre a flor de pell.

Això del teatre jo sempre ho havia viscut des de fora, com a espectador, i gràcies a una persona que em va animar a sortir-hi he pogut descobrir com funciona un grup de teatre per dintre, però sobretot, he descobert molt gratament un grup de persones fantàstiques, que treballen molt durament i amb un gran ambient perquè el teatre que es fa a Vilaplana sigui cada dia millor.

Des d'aquí, vull donar les gràcies a totes les actrius i actors de Mamma mía (des dels més petits als més grans) per donar-me la possibilitat de passar-m'ho tan bé dia rere dia amb vosaltres.

Molta merda, molta sort i fins la propera!!

26enes 24 hores Futbol Sala Vilaplana

■ Sergi Mestre i Aleix Ferré

Com cada estiu, Vilaplana s'ha calçat les botes per anar a jugar diferents torneigs de 24h de futbol sala que es fan pels pobles veïns i el propi. Amb un equip per anar a jugar a pobles com Maspujols, Alforja o l'Aleixar; i amb varis equips a les de Vilaplana.

Les primeres, com cada any, van ser les d'Alforja, en memòria a l'Oriol Òdena, i Vilaplana per primera vegada va arribar a la final. Pel camí es van vèncer equips amb tan renom com el Salou, l'Aleixar i els veterans dels Patxanguerus. A la final, després d'un partit molt igualat, es va arribar a la pròrroga i allí es va fer notar l'experiència de l'equip local. El resultat final va ser de 4-3 pels Alforja. F.S. Vilaplana va començar a sonar amb força com a candidat ferm per als propers torneigs.

Les segones es van jugar a l'Aleixar. L'equip del nostre poble es va enfrontar a la lligueta contra els joves de l'Aleixar, l'Elvis Trempo, un equip que sempre acaba fent bons papers, i Marrocat, també amb jugadors de l'Aleixar. A quarts de final, Vilaplana es va tornar a trobar amb l'equip de l'Aleixar, i de nou van caure eliminats als penals. Així que per segon any consecutiu els nostres joves tornaven a disputar les semifinals. Aquest cop, però, es va arribar a la final per tornar a enfrontar-se contra els Alforja F.S. Per tant, es repetia la final d'Alforja, la diferència és que aquesta vegada a la pròrroga van guanyar els de Vilaplana per 1-0 amb un gol al darrer minut. Els del poble s'emportaven per primera vegada el campionat de l'Aleixar.

Les terceres 24 hores foren a Maspujols. La lligueta es va superar passant com a segons de grup després de jugar contra Botarell, i dos equips de Maspujols. A quarts de final es va perdre per la mínima contra els Punkarres, en un partit marcat per la mala sort de cara a porteria.

Per concloure la gira de torneigs, es van disputar les 24 hores de Vilaplana, amb ja 25 anys d'història. És així un dels torneigs d'estiu més antics de la marca.

OCTUBRE 2011

Com a representació del poble hi havia tres equips: els Uacs 2.0, el Vilaplana i el Komando Dumper. Dos dels tres equips locals van anar superant la lligueta i els quarts de final fins a trobar-se a semifinals, fet que comportava que un equip de Vilaplana arribés segur a la final. En aquesta semifinal es van trobar el Komando Dumper i el Vilaplana. Aquests darreres es van adjudicar la victòria després d'un partit molt igualat i disputat. Els Komando Dumper han firmat la seva millor participació en aquesta edició quedant tercers classificats.

A la final, i per tercera vegada

aquest estiu, es va repetir la final entre Vilaplana i Alforja F.S. Un altre partit igualat i tens fins al final, on un gol a les acaballes del partit va donar el triomf als visitants, essent el primer equip en guanyar les 24 hores de Vilaplana durant tres anys consecutius.

Des de la redacció volem felicitar i agrair el suport donat a tots els equips del poble per part de l'afició, als equips locals pel seu gran paper durant el torneig, i a l'organització pel bon funcionament i èxit de les 24 hores 2011.

TRIANGULARS D'ESTIU

■ Jugadors de Vilaplana

Josep M. Just,
un dels
entrenadors.

1a Trobada Alforja. U.E. Vilaplana, Benjamins

Tots els participants a les triangulars

Aquest estiu el Pitxi va organitzar tres triangulars de futbol amb els pobles de l'Aleixar, Alforja i Vilaplana, amb jugadors de les categories de prebenjamí, benjamí i altres edats.

Els jugadors de Vilaplana vam ser: Ernest Anguera, Josep Aymamí, Albert Arjona, Nil Capdevila, Subin Ferré, Ivan, Guillem Just, Miquel Mariné, Oriol Mariné, Mauro Bini, Pere Moya, Jaume Salvat, Pau Sánchez.

Vam jugar el 29 de juliol a Alforja, el 12 d'agost a l'Aleixar i el 20 d'agost a Vilaplana.

Després de cada triangular els pares de cada poble ens van preparar un

berenar per a tots. Fins i tot l'últim dia ens van donar unes medalles de record.

D'aquestes triangulars vam aprendre que:

- Jugar tots junts ens diverteix.
- L'important és participar, guanyis o perdis.
- Encara que perdis no t'has d'enfadar.
- Som un equip.

— Hi ha equips que tot i perdrer per molt no es van desanimar i jugaven molt bé!

Ens agradaria que es pogués repetir l'any vinent, afegint-hi més pobles si és possible!

**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

**RAFEL
MARTINEZ**
AGENT D'ASSEGURANCES

Camí de l'Aleixar, 40 B
Tel./Fax 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

TAXI
SERVEI DE TAXI 6-Q
7/8 places

L'Aleixar
mòbil 689 029 326

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

COMERCIAL REUS 4atre
C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 **REUS**
Telèfon 902 023 390 - Fax comandes 900 65 66 67
E-mail: ventas@cr4.es

Descom

Festa homenatge a la gent més gran - 2011 i Diada Nacional

■ La Redacció

Aquest any, donat que l'estiu ha estat una mica atapeït d'actes, la festa dels nostres avis s'ha celebrat l'11 de setembre. Diada assenyalada i també una manera de festajar-la diferent.

Dirieu que tots passen dels 80? Doncs fan un pam de goig!!!

Són l'ànima i el batec de la vila. Cuidem-los.

CASAL D'ESTIU

■ Ainhoa, Mireia, Soraya i Vanessa

Hola vilaplanencs i vilaplanenques,

Què tal us ha anat l'estiu? A nosaltres molt bé! Com cada any l'hem passat al nostre poble, a Vilaplana, i aquí hem pogut fer moltes coses. Anar a la piscina, sortir a la fresca, jugar al Casal i la placeta, anar al Casal d'Estiu...

Ha estat un estiu ple de moltes coses. Com sempre al poble hi havia una botigueta, el curset de natació, els assajos de teatre, els partits de futbol i moltes altres coses. Una de les coses que més ens agrada de l'estiu és poder anar al Casal d'Estiu que també es fa cada any. Des de fa uns anys, el preparen unes noies del poble, sempre amb molta il·lusió i moltes ganes. Elles intenten fer que ens ho passem molt bé, que aprenguem moltes coses i que cada any sigui diferent a l'anterior perquè així el puguem recordar.

Aquest any, a més de les monitores de sempre, hi havia dues noietares més que han volgut veure com funcionava tot això del Casal d'Estiu i que també s'han portat molt bé amb nosaltres. Tot i tenir menys experiència ho han fet molt bé i ens ho hem passat genial amb elles!

Al Casal d'Estiu, enguany hem fet mil coses diferents! Ara no les recordem totes però algunes de les que ens van agradar més van ser anar a pescar "culleretes" a la Font de les Creus, anar d'excursió al bosc de l'Olla i a la Cervereta, cuinar un coc de xocolata boníssim, anar a la piscina tots junts, fer dues obres de teatre i descobrir racons del poble que no coneixíem, fent jocs i gimcanes. A més de tot això, que ha estat molt divertit, les monitores també ens han ensenyat moltes coses, com per exemple, a no enfadar-nos quan perdem jugant, a compartir el material i les joguines, a ser endreçats amb les nostres coses i ser responsables, a respectar-nos sempre els uns als altres i a ser amics de tothom.

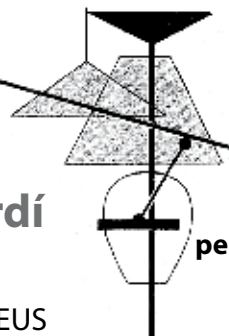
Nosaltres quatre ens ho hem passat molt i molt bé aprenent i jugant. Esperem que la resta de nens i nenes que han vingut al Casal també s'ho hagin passat tan bé com nosaltres i que tots i totes en tinguin un molt bon record. A veure si l'any vinent ens tornem a trobar tots i totes per viure un altre estiu com aquest!

Fins a la pròxima.

C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola) - Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS

Pantalles a mida
Tots els estils
Il·luminació de jardí

NUVIS!!!

PREUS ESPECIALS
per a la vostra llista...
i col·locació
GRATUÏTA!!

Jornades Culturals Vilaplana'11

■ La Redacció

Col·loqui "CONSTRUIR CATALUNYA DES DE VILAPLANA, UN COMPROMÍS DE CADA GENERACIÓ"

Ara ja fa una colla d'anys que se celebren. Les primeres edicions es van fer durant el mes de juliol, però el seu èxit ha fet que cada cop s'allarguin una mica més pel tal d'encabir-hi tots els continguts.

Enguany s'han desenvolupat des de l'1 de juliol fins al 20 d'agost.

Tot un èxit en la varietat, assistència i col·laboració de diferents entitats del poble.

Aquest van ser els actes, espectacles i demés continguts de les jornades:

- * Petit espectacle "EMACIONS MUSICATRITZADES" a càrrec de la Companyia el Dau.
- * IV TROBADA DE PLAQUES DE CAVA A VILAPLANA, organitzat per Josep de las Heras.
- * Col·loqui "CONSTRUIR CATALUNYA DES DE VILAPLANA, UN COMPROMÍS DE CADA GENERACIÓ", i com a convidat d'excepció, Isidre Fons (Llibreria Gaudí)
- * Xèna TROBADA FUTBOL BASE "P.V. MORA i DRUÑO"
- * VIII APLEC DE SARDANES A LA MUSSARA
- * II CAMINADA NOCTURNA DE VILAPLANA
- * Xerrada "CULTIU CASOLÀ DE BOLETS" a càrrec de Vicenç Sanahuja
- * MULLA'T Per l'esclerosi múltiple, organitzat pel Casal Vilaplanenc
- * RUTA MIR-MANENT "Un passeig amb els sentits", a càrrec de Fina Anglés
- * XXVII 24 h. de FUTBOL-SALA DE VILAPLANA
- * III NIT DE MÚSICA i POESIA A LA MUSSARA, organitzat per Isabel Olesti i l'ajuntament de Vilaplana.

III NIT DE MÚSICA i POESIA A LA MUSSARA Foto: X. Mariné

- * CONCERT D'HAVANERES, a càrrec dels Amics de la Cançó
- * Xerrada "LA CREACIÓ POÈTICA: MOTIUS I CIRCUMSTÀNCIES. LA GERMANA MERCÉ AIXALÀ, UN EXEMPLE".
- * SOPAR A LA FRESCA. Clausura de les Jornades.
Esperem que la pròxima edició siguem capaços de superar-ho, tot i que serà complicat.
Moltes felicitats a tots els organitzadors i col·laboradors.

VIII APLEC DE SARDANES A LA MUSSARA Foto: Magda Mariné

CONCERT D'HAVANERES Foto: Magda Mariné

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat i calefacció

Carrer Major, 40 - Tel. 977 81 53 28
43380 VILAPLANA

COLÒNIES D'ESTIU

■ Vanessa i Laia

Heu viatjat mai per l'espai?
Heu pujat mai a una nau espacial?
Heu conegut éssers de planetes llunyans?

NOSALTRES SÍ!! Aquest any, el Grup de Colònies l'Alzina Rodona hem

ajutat a dos extraterrestres a arreglar la seva nau per poder buscar el remei per una plaga que estava matant el seu planeta. Els hem acompanyat per Mart, Júpiter, Venus i molts d'altres planetes en busca de tot allò necessari per a poder aturar la plaga.

Hem hagut de superar molts entrebancs, duanes matineres, proves i més proves per aconseguir tots els elements, tallers de satèl·lits per poder entrar a un planeta, excursions sota el sol i sota les estrelles, etc. Ha sigut força dur, però finalment vam poder trobar tot el

que necessitàvem i vam aconseguir aturar la plaga!

Però més enllà de totes les proves i dificultats, us podem ben assegurar que també vam riure molt, vam conèixer moltes persones i uns quants extraterrestres, vam ballar fins a no poder més, vam cuidar 3 pollets, ens vàrem banyar fins a quedar arrugats, ... Ens ho vam passar molt i molt bé!

És per això que us recomanem, si en teniu l'opció, que us animeu i viatgeu vosaltres també per l'espai; us assegurarem que és una experiència genial i ir-repetible!!!

PELEGRINATGE A LOURDES

■ Redacció Grup de Joves

Un any més, del 5 al 8 del passat mes de juliol un grup de Vilaplanencs i Cambrilencs van pelegrinar a Lourdes.

Vilaplana i Cambrils ja fa uns quants anys que realitzen aquesta sortida conjuntament, i aquest any van oferir a la Verge de Lourdes dos ciris, un per Cambrils i l'altre per Vilaplana.

Josep Tost

QUEVIURES I
TRANSPORTS

Dr. Mallafré, 12 - Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

Àlex Masdeu i Font

Picapedrer / Restaurador de pedra / Geòleg

Mòbil 625 558 358

Web: www.picapedrer.com

Correu electrònic:
alexmasdeu@picapedrer.com

Carrer Doctor March, 1
43380 VILAPLANA

Dietètiques Cabré, C.B.

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA

CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

Comercial ROSAN

Pedrera del Coubí, 5 - Tel. 977 317 154 43206 REUS

MOQUETES

PINTURES

ESMALTS

VERNISSOS

COLES

PAPERS PINTATS

BROTRES

NOTA DE PREMSA: GRUP DE JÓVENS DE VILAPLANA

■ La Redacció del Grup de Jovens

El Grup de Jovens de Vilaplana presenta els cartells de les 3 nits de festa major d'octubre.

El Boletrònic, el Concert Jove i l'Orquestra Mitjanit protagonistes dels cartells.

El Grup de Jovens de Vilaplana ha presentat aquest diumenge els tres cartells que ompliran les nits de la festa major d'enguany. Uns cartells que, tot i la crisi, no han perdut nivell respecte altres anys, sinó el contrari, milloren any rere any.

El divendres 7 d'octubre serà el torn del Boletrònic, el festival de música electrònica que aquest any comptarà amb dj's de renom del Camp de Tarragona. Dj Edgar estarà acompanyat pels dj's Efrén Bass i Xavi Huguet. www.bit.ly/boletronic1

La nit següent serà el torn dels grups de música en català. Sense Sal seran els primers en tocar, vinguts des de Terrassa i en un any ple d'èxits en que estan competint a la final del Sona 9 d'aquest any i van guanyar un premi Enderrock l'any 2010. Els egarencs tenen un estil de música similar als Manel i serà el primer concert al Camp de Tarragona. Els acompanyarà el grup de versions de rock en català CAT ROCK, que amb cançons de Els Pets, Sopa de Cabra, Lax'n'Busto ens faran reviure els millors moments d'aquest estil de música en català. La nit acabarà ben entrada la matinada amb una disco mòbil. www.bit.ly/concertjove

Dimarts 11 d'octubre torna la Mitjanit, l'orquestra que l'any passat va deixar petita la Sala del Casal Vilaplanenc amb més de 800 persones que van gaudir d'una gran nit de festa i música. Una disco mòbil allargarà la festa fins a les 6 de la matinada. www.bit.ly/mitjanit

Tots aquests actes es faran a la Sala del Casal Vilaplanenc i començaran a les 23.59h. El Grup de Jovens i l'Ajuntament de Vilaplana són els organitzadors d'aquestes 3 nits de festa. Des del Grup de Jovens i com ja es va fer l'any passat, volem que aquesta sigui una festa major 2.0 i per això s'ha creat el hashtag #FMVilaplana2011 per comentar els actes de la festa major i totes les activitats relacionades.

I recordeu que l'estiu no acaba, fins que arriba la festa major de Vilaplana!

Bona Festa Major!

Orles de 4art d'ESO

■ Claudia Urbano Vilanova

El 27 de juny d'enguany es va celebrar a l'Institut INS Fontanelles de Les Borges del Camp la festa de final de curs amb el lliurament d'orles, corresponent a la promoció 2007-2011.

Val a dir que aquesta promoció és la primera que cursà íntegrament el cicle d'educació secundària obligatòria, en la qual vuit joves de Vilaplana (Clara Anguera, Guillem Cabré, Pim Pom Faikam, Aina Juanpere, Joana Salvat, Clàudia Urbano, Anton M Vidal i Laia Vilalta) n'han estat partícips.

Durant la celebració hi va haver un moment especialment emotiu on les tutores ens van regalar una projecció que recollia imatges de les nostres vivències durant aquests quatre anys.

Altrament, per part de les delegades dels cursos, van obsequiar a tots els professors i tutors un escrit d'agraïment per la seva feina i paciència.

Durant l'acte alguns alumnes ens van mostrar les seves habilitats com el ball, el cant o tocar la guitarra. La veritat és que a tots ens van sorprendre i van fer que aquella festa fos més divertida.

Un berenar per a tots els assistents va ser el punt i final de la festa.

Tot seguit, tant els professors com els alumnes de 4t vam anar a sopar a una pizzeria de Salou, i aprofitant l'esdeveniment vam acabar de celebrar-ho a la famosa i mítica discoteca salouenca, la Cage.

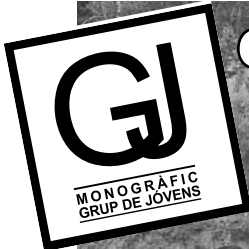
Jm

Josep M. Cardona Rodriguez

Jm

INSTAL·LACIONS I SERVEIS

C/ Doctor Mallafrè núm 22
43380 VILAPLANA
e-mail: instaljmc@yahoo.es - Mòbil 664 001 318

GRUP DE JOVES DE VILAPLANA AL CAMP DE FUTBOL DEL BOSC DE L'OLLA ESTIU DE 2011

cuina

Llobarro al cava amb raïm

■ Tomàs Llauredó Virgili

Ingredients:

(per quatre persones)

- 4 supremes de llobarro d'uns 200g.
- 4 copes de cava semisec
- 40g. de raïm moscatell
- 240g. de brots de soja frescos
- 8 alls tendres
- 20g. de mantega

Elaboració:

Primer heu de separar els caps de les cues dels brots de soja; traieu les capes verdes dels alls tendres i talleu-ne les parts blanques ben fines.

En un cassó, escalfeu-hi una mica de mantega i daureu-hi a foc lent els alls tendres. Afegiu-hi les cues dels brots de soja fins que es daurin, però sense que es cremin.

Afegiu-hi les copes de cava i deixeu-ho reduir fins que tingui una textura semblant a la d'una melmelada.

Passeu-ho pel colador, prement les verdures per aprofitar-ne tot el suc.

Peleu el raïm i traieu-ne les llavors.

En una paella antiadherent coeu el llobarro.

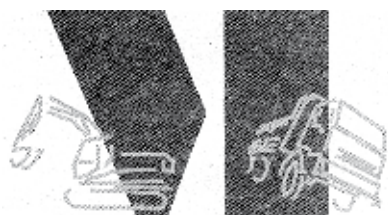
A la mateixa paella, desfeu-hi una mica de mantega, saltegeu els caps dels brots de soja i, un moment abans de treure la paella, afegiu-hi el raïm.

Emplatat:

Passeu el peix al centre del plat i feu una muntanyeta de raïm i soja. Poseu al punt de sal la reducció de cava i salseu el plat!

**EXCAVACIONS I
TRANSPORTS**

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Carrer de les Creus, núm. 2 - Tel. 977 816 489 - 610 282 029 - 43356 **ALFORJA**

LEONARDO - 2 ANYS

MERITXELL - 2 ANYS

MARTÍ - 3 ANYS

YASMINE - 3 ANYS

CRISTIAN - 4 ANYS

DIANA - 4 ANYS

ÒSCAR - 4 ANYS

PAU B. - 4 ANYS

SÍLVIA CH. - 4 ANYS

ANNA T. - 5 ANYS

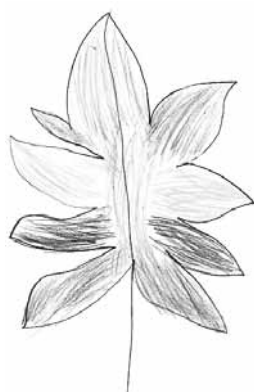
NÚRIA - 5 ANYS

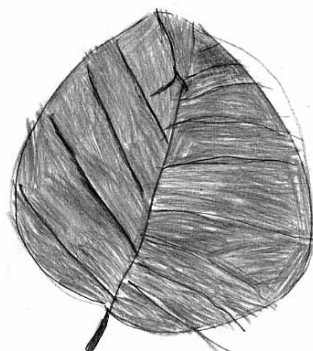
QUIM - 5 ANYS

SÍLVIA F. - 5 ANYS

ISMAEL - 6 ANYS

MARIONA - 6 ANYS

MONTSE - 6 ANYS

PAU CH. - 6 ANYS

ARIADNA - 7 ANYS

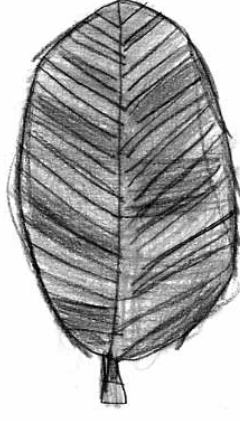
OT - 7 ANYS

SANDRA. - 7 ANYS

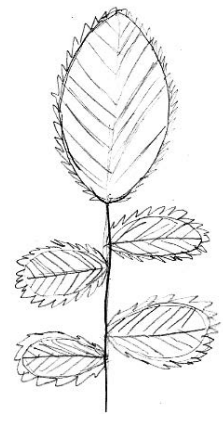
MARINA - 8 ANYS

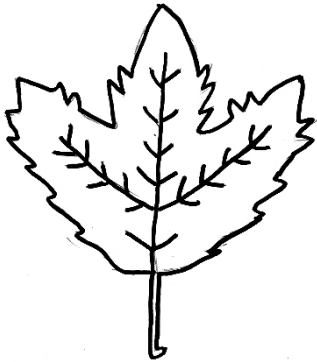
ANNA A. - 8 ANYS

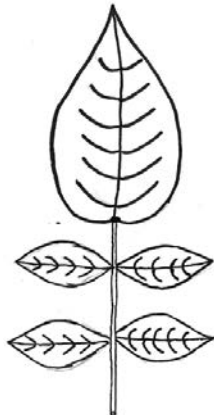
JOAO - 8 ANYS

AINOHA - 9 ANYS

ANNA M - 9 ANYS

OLGA - 10 ANYS

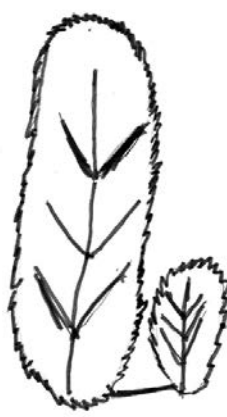
PERE - 10 ANYS

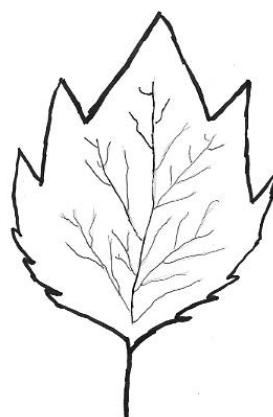
ACHRAF - 11 ANYS

ÀLEX - 11 ANYS

J CARLOS - 11 ANYS

MIREIA - 11 ANYS

SERGI - 11 ANYS

CELEBREM ELS 50 ANYS

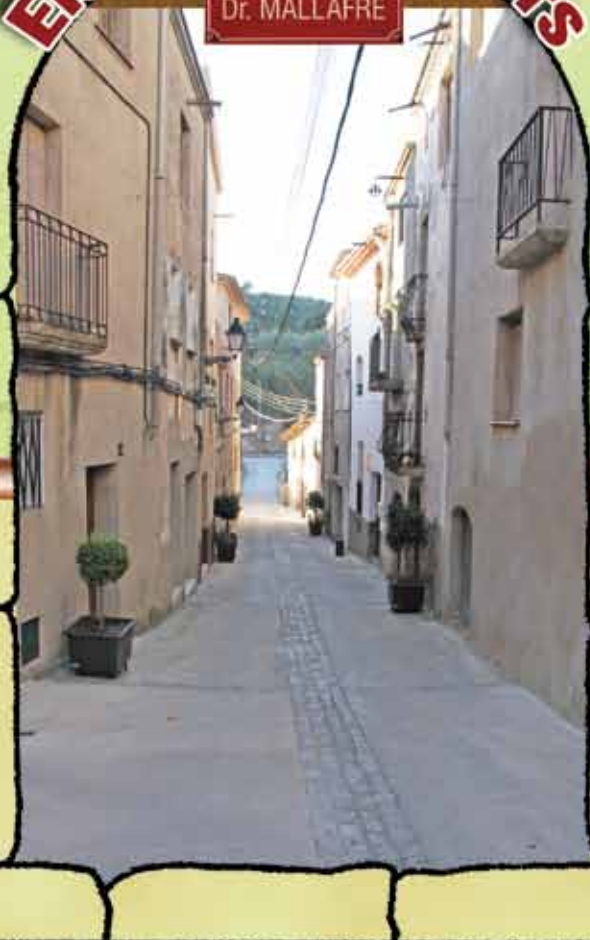

AGRÍCOLA I SECCIÓ DE CRÈDIT VILAPLANA, S.C.C.L.

Els nostres carrers

CARRER
Dr. MALLAFRE

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA

CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP

LO PEDRÓS